

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ – 25. PROSINCE 2006

Dnes se nám narodil Spasitel, Kristus Pán!



HIC DE VIRGINE MARIA JESUS CHRISTUS NATUS EST

Nápis na stříbrné hvězdě v betlémské jeskyni, na místě, kde se z Marie Panny narodil o prvních vánocích Ježíš Kristus

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s Marií, Josefem, pastýři a Mágy, pokloňme se i my Spasiteli, který se pro naši spásu stal jedním z nás. Jeho, věčného Boha a pravého člověka, prosme:

L: PROSÍME TĚ, VYSLYŠ NÁS.

- Za Církev, aby rozjímáním nad velkými událostmi dějin spásy, dokázala stále novým způsobem přinášet jejich poselství.
- Za lidi všech civilizací a náboženství, aby jim zazářilo světlo, kterým je Kristus Pán.
- Za mír v zemi, která v plnosti času prožila tajemství Vtělení Božího Syna.
- Za tuto zemi, která se před dvěma tisíciletími stala chrámem tvé přítomnosti, aby nad ní stále zářilo světlo Betléma.
- Za ty, kdo nesou odpovědnost za smýšlení národů, aby měli úctu k lidskému životu a chránili jej jako Boží dar.
- Za naše farní společenství, aby pokojnou a láskyplnou atmosféru vánočních svátků prožívalo s pozorností k těm, kdo jsou hmotně i citově chudí.
- Za věrné zemřelé, ať temnoty jejich smrti prozáří jas betlémské noci, v níž se nám narodil Spasitel, Kristus Pán.

K: Otče, dej nám účast na božském životě tvého Syna, který se nám stal ve všem podobný, a nyní s Tebou žije a kraluje na věky věků.

L: Amen.

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE– 1. LEDNA 2007

Bože, buď milostiv a žehnej nám.



Mozaika Matky Boží v pravoslavném chrámu Proměnění Páně, Schimbarea la Fața, v Cluj, Rumunsko, Ateliér Centra Aletti, Roma

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři
a sestry,
na prahu
nového roku,
volejme k
Pánu,
v jehož rukou
je všechen čas,
a s důvěrou
prosme:

**L: PANE,
ŽEHNEJ
SVÉMU
LIDU.**

● Za Svatého
Otce Benedikta
XVI., aby mu
Pán dějin dával
sílu k neúnav-
nému svědectví
Kristu, který
svým životem
lásky a služby,

a svou smrtí pro nás a pro naši spásu, zlomil moc zla a provází svou Církev, aby dokázala zlo světa přemáhat dobrem.

● Za ty, kdo vychovávají budoucí generaci, aby zodpovědně hledali pravdu, a tak dokázali předávat skutečné hodnoty, které jsou přítomné v každé oblasti poznání i v historickém a kulturním dědictví lidstva.

● Za děti, které se letos narodí a za rodiny, ve kterých budou vyrůstat, aby je provázela mocná ochrana Matky Boží, Panny Marie.

● Za křesťany, aby se nasloucháním evangelium učili budovat mír na pravdě každodenní existence, inspirované přikázáním lásky.

● Za to, abychom svou modlitbou, upřímnou snahou o odpuštění a spravedlností života už nyní připravovali nastolení toužebně očekávaného míru, který je darem Božím.

● Za naši farnost, aby s Matkou Boží, Pannou Marií kráčela vstříc Kristu Pánu.

● Za věrné zemřelé, ať mají účast na slávě tvého věčného království.

K: Otče, ty jsi věčným počátkem našich pomijivých dní. Vyslyš naše prosby, vzdal od nás všechno zlo a utvrzuj nás v dobrém; osvobod' nás od výčitek minulosti i od strachu z věcí budoucích. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

FARNÍ INFORMÁTOR

SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ – 7. LEDNA 2007

Budou se ti, Hospodine klanět všechny národy.



Relikviář v kolínském dómu,
v němž spočívají ostatky Tří Mágů od Východu

Sláva Páně se zjevila a stále se projevuje dokud
On nepřijde. Proto si v toku času a událostí
připomínáme tajemství spásy.

Středem liturgického roku
je Svaté triduum Pánovy smrti a zmrtvýchvstání,
jež vrcholí slavností **ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ**,
v neděli **8. dubna**.

Toto Ježíšovo vítězství
nad hříchem a smrtí prožívá Církev každou neděli.
Od velikonoce se proto odvíjejí všechny ostatní
posvátné dny:

POPELEČNÍ STŘEDA:

21. února - začátek doby postní; slavnost
NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ: 20. května;
slavnost **SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO: 27. května;**
1. NEDĚLE ADVENTNÍ: 2. prosince.

Církev putující po této zemi vyznává Pánovo
zmrtvýchvstání také o svátcích Matky Boží,
apoštolů, svatých i vzpomínce na věrné zemřelé.

/Pustiměř: Pout' u sv. Anny - **29. července 2007;**

Drysice: Narození Panny Marie - **9. září; PODIVICE:** sv. Cyril a Metoděj - **8. července/**
Kristu, který byl, který je a který přijde, Pánu věků a dějin buď sláva na věky věků. Amen.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, dnes jsou v Kristu Spasiteli požehnány všechny národy země.
Když se nám dostalo tohoto nevýslovného daru požehnání, s důvěrou prosíme:

L: PANE, DEJ NÁM KRÁČET VE TVÉM SVĚTLE.

- Za Církev, aby rozjímáním nad velkými událostmi dějin spásy, dokázala stále novým způsobem přinášet jejich poselství.
- Za mladé Církev i za ty s pradávnou tradicí, aby společně rostly a jako sesterské Církev si pomáhaly při výchově nových generací učedníků a apoštolů evangelia.
- Za mír v zemi, která v plnosti času prožila tajemství Vtělení Božího Syna.
- Za představitele světa kultury a vědeckého bádání, aby dokázali poznávat Boží znamení ve stvoření a jako svatí Mágové byli otevření plnosti pravdy.
- Za věrné zemřelé, ať se na nich zjeví tvá sláva, která světlem víry zářila jejich pozemským krokům.

K: Všemohoucí Bože, Králi slávy, vyslyš hlas prosby, který se k tobě vznáší ze všech koutů světa, a dej, ať národům vzchází jas tvého Ducha, aby v nevýslovné radosti patřily na tvář tvé přítomnosti. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

VENIMUS ADORARE EUM



DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR MOTÝLEK S KOMORNÍM ORCHESTREM

KOSTEL NAROZENÍ PANNY MARIE V DRYSICÍCH - NEDĚLE 7. LEDNA 2007 V 16 HODIN (v kostele se topí)

Předprodej vstupenek: Farní úřad Drysice, Pustiměř Vyškov-prodejna JAAL, Masarykovo nám. 3
pustimer@seznam.cz (paní Marie Synková)

TICHÁ NOC

Tichá noc, přesvatá noc, vše jal sen, Josef jen,
s Pannou Marií u jeslí bdí, tam, kde spanilý Ježíšek spí,
/:anděly opěvován.:/

Tichý sen, bolestný sen, zakrátko plenky své
změní v potupný nachový plášť, zpěvy andělské v krvavou zášť,
/:jesličky v bolestný kříž.:/

Tichý sen, přesladký sen, člověka Spasitel
z hrobu povstane oslavený, ďábel navždy je přemožený.
/:Nebeský nastane mír.:/



Ježíši nejmilejší, v jesličkách, v plenčičkách
ležíš všemocný vesmíru Pán, čistou Rodičkou opatrován.
/:Pastýři dary nesou.:/

Tobě chci odevzdati srdce své nemocné,
shlédni na mě jen božské Dítě, budu uzdraven okamžitě.
/:Děťátko spas duši mou.:/

Tichá noc, přesvatá noc. Hle, Bůh náš je druh náš.
Přišlo spasit nás pacholátko. Ó přijď ke mně též, Jezulátko!
/:Narod' se i v duši mé.:/

VÁNOČNÍ SLOVO SPOLUOBČANŮM

Jeho Eminence Tomáš kardinál Špidlík, S.I., čestný občan Pustiměře



Kardinál Špidlík
s prezidentem Malty

Pozvali mne nedávno na Maltu a byla k tomu zvláštní příležitost. Měl jsem posvětit sošku pražského Jezulátka, kterou darovala Česká republika maltézským rytířům jakoby úředně, protože iniciativa vyšla od konsulátu našeho státu a velké slavnosti se pak účastnil prezident maltézského státu a vláda, v divadle pak účinkovali dva čeští umělci hudby.

Co jsem měl při té příležitosti povědět? Začal jsem konstatováním, že je pražské Jezulátko nejznámějším Čechem ve světě, nejenom v Evropě, ale hlavně v Jižní Americe. Povzdechl jsem si jenom: „Škoda, že se narodilo

ve Španělsku.“ Odtud totiž soška přišla do Prahy. To s radostí slyšel nuncius, protože je Španěl a o tom nevěděl.

Ale pak jsem měl něco povědět o duchovním významu této události. Posluchači se podívali a zapochybovali o tom, když jsem řekl, že je to obraz Krista, který se mně zdá nejvhodnější pro dnešní dobu. Četl jsem v očích němou otázku, proč to říkám, proto jsem měl pohotovou odpověď. Kristus je v dnešním světě opravdu malý, lidí, kteří ho znají, je pořád ještě menšina ve světě. Při dnešní velké výměně obyvatelstva se křesťanství jakoby ztrácelo. Na některé z nás to dělá smutný dojem, ale neprávem. V historii světa velcí vždycky časem umírají a dorůstají ti, kdo byli malí. To platí o lidech, o národech a tedy se dá aplikovat i na dějiny křesťanství.

I v naší zemi mají mnozí dojem, že věřících ubývá, že jsou ve společnosti malí. Ale dejme se poučit během přírody. Tam jsou velké balvany a malý trávník. Balvany se s hlukem valí a roztříští se, trávník potichu roste. Vánoce jsou svátek,

který nám má připomenout, že víra v Krista není ideologie ale život. To pak, co je živé roste a patří mu budoucnost. Ostatní Goliáši budou „obloupeni“, aby byli lidé vykoupeni.



VENIMUS ADORARE EUM

DĚTSKÝ PĚVECKÝ SBOR MOTÝLEK S KOMORNÍM ORCHESTREM

ŘÍDÍ: ALEŠ MUSIL

Gloria

Antonio Vivaldi (1678-1741)

- | | |
|----------------------------------|---|
| 1. Gloria in excelsis Deo | <i>Sláva na výsostech Bohu</i> |
| 2. Et in terra pax hominibus | <i>A na zemi pokoj lidem dobré vůle</i> |
| 3. Laudamus te | <i>Chválíme tě</i> |
| 4. Gratias agimus tibi | <i>Vzdáváme ti díky</i> |
| 5. Propter magnam gloriam | <i>Pro tvou velikou slávu</i> |
| 6. Domine Deus | <i>Pane a Bože</i> |
| 7. Domine Fili unigenite | <i>Pane, jednorozený Synu</i> |
| 8. Domine Deus, Agnus Dei | <i>Pane a Bože, Beránku Boží</i> |
| 9. Qui tollis peccata mundi | <i>Ty, jenž snímáš hříchy světa</i> |
| 10. Qui sedes ad dexteram Patris | <i>Ty, jenž sedíš po pravici Otce</i> |
| 11. Quoniam tu solus Sanctus | <i>Neboť ty jediný jsi svatý</i> |
| 12. Cum Sancto Spiritu | <i>Se svatým Duchem</i> |

A capella:

Puer natus in Betlehem - *svatojánský kancionál*

Adeste fideles - *latinská koleda*

Ave verum Corpus - *Wolfgang Amadeus Mozart*

Collaudemus Christum regem - *středověká vánoční píseň*

Ave Maria - *Jacob Arcadelt*

PUER NATUS IN BETLEHEM

Puer natus in Betlehem, in Betlehem,
unde gaudet Jerusalem. Halleluia.

Dítě zrodilo se v Betlémě, v Betlémě,
ať z toho radují se v Jeruzalémě. Aleluja.

ADESTE FIDELES *(tradiční český překlad)*

Adeste, fideles, laeti triumphantes;
Venite, venite in Bethlehem.
Natum videte Regem angelorum.
*Venite adoremus, venite adoremus,
Venite adoremus, Dominum.*

En grege relicto, humiles ad cunas
Vocati pastores approperant:
Et nos ovanti gradu festinemus.

Aeterni Parrentis splendorem aeternum
Velatum sub carne videbimus,
Deum infantem, pannis involutem.

Pro nobis egenum et feno cubantem
Piis foveamus amplexibus;
Sic nos amantem quis non redamaret?
*Venite adoremus, venite adoremus,
Venite adoremus, Dominum.*

Jdou zástupy věrných s jásotem a chválou,
my též do Betléma pospíchejme.
Žasněme nad zrozeným Králem andělů.
Pojďme, klaňme se, klaňme se Pánu.

Od stád v krajích spících pastýři jsou
zváni k jeslím, kde spí Dítě nám slíbené.
Též s nimi spějme poklonit se Pánu
Pojďme, klaňme se, klaňme se Pánu.

Hle, sláva věčného Tvůrce všehomíra
všem nám září v úsměvu Dítěte.
Bůh mezi námi, v plenkách nemluvnátko.
Pojďme, klaňme se, klaňme se Pánu.

Bůh s námi spřízněn, lidský úděl sdílí,
jej chválami vroucími vítejme.
Láskou za lásku Pánu odpovíme.
Pojďme, klaňme se, klaňme se Pánu.

AVE VERUM CORPUS

Ave verum Corpus natum de Maria
Virgine:
Vere passum, immolatum in cruce
pro homine.
Cuius latus perforatum fluxit aqua
et sanguine.
Esto nobis praegustatum mortis
in examine.
O dulcis, o pie, o Jesu fili Mariae,
miserere mei.
Amen.

Buď pozdraveno, pravé Tělo zrozené
z Marie Panny:
Cos pro člověka vpravdě trpělo a na kříži
bylo zmučeno.
Z jehož probodeného boku krev a voda
vytryskla.
Kéž v chvíli umírání nám okusit je dá.
Ó sladký, dobrý Ježíši, synu Mariin,
smiluj se nade mnou.
Amen.

COLLAUDEMUS CHRISTUM REGEM

Collaudemus collaudemus christum regem
qui natus in betlehem.

Spolu slavme Krista Krále, oslavujme
společně, jenž zrodil se v Betlémě.

Quem laudat sol quem laudat sol at que
luna universa creatura.

Jemuž slunce pěje chvály,
jehož měsíc i vše tvorstvo chválí.

Ad quem reges ad quem reges ambulabant
aurum thus myrrham portabant.

K němuž králové, k němuž králové šli
zlato, kadidlo a myrhu nesli.

Qui sit laus qui sit laus et gloria
per saeculorum saecula.

Jemu buď sláva, jemu sláva a chvála
po všechny věky věků budiž vzdána.

AVE MARIA

Ave Maria, gratia plena: Dominus tecum,
benedicta tu in mulieribus, et benedictus
fructus ventris tui, Jesus.
Sancta Maria, Mater Dei,
ora pro nobis peccatoribus,
nunc et in hora mortis nostrae. Amen.

Zdravas Maria, milostiplná, Pán s tebou,
požehnaná ty mezi ženami a požehnaný
plod života tvého, Ježíš.
Svatá Maria, Matko Boží,
pros za nás hříšné,
nyní i v hodinu smrti naší. Amen.



LIŠKY MAJÍ DOUPATA A PTÁCI HNÍZDA

(zamyšlení Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka, S.I., čestného občana Pustiměře)



Který chlapec by se nerad zmocnil hnízda, které mají ptáci vysoko na stromě. Ale přísně nám to zakazovali. Rodiče měli strach, abychom nespadli při lezení na větev, a ve škole nám ukazovali, jak je to barbarské ničit domov nebeskému ptactvu. Pokud jde o podzemní doupata myší, cvrčků, krtků, tam jsme se necítili zavázáni respektovat bezpečnostní nebo mravní ohledy. Stalo se to však přece jenom v jednom případě. Našli jsme doupě křečka. Nalili jsme tam vodu, on vyběhl tak zuřivě, že jsme uběhli. Je to zajímavé, že všechna zvířata, která se zdají tak svobodná ve svých pohybech v přírodě, ve skutečnosti mají svůj brloh a svůj okruh. Dává jim to pocit bezpečnosti. Tím víc ten motiv platí pro lidi. Bezdomovci jsou ti nejchudší z chudých. Zdá se, že by v naší společnosti, která staví paláce a činžáky, by už takoví nemuseli existovat. A přece jich potkáme ve velkých městech dost a dost. A nejsou

to jenom nelegální přistěhovalci. Francouzská televize udělala interview s jedním takovým ušpiněným „vousáčem“, který spí v opuštěném skladišti. Ptali se ho, jak k tomuto stavu došel. „Docela normálně,“ odpověděl. „Pracoval jsem jako úředník u společnosti, která udělala bankrot. Neměl jsem, čím zaplatit byt, vyhodili mne na ulici. První noc jsem spal pod mostem. Holit jsem se neměl čím a mýt se je luxus a za týden už jsem byl tím, zač mne považujete – darmošlapem“.

Jak jsou šťastní ti, kdo mají svůj domov. Ale přesto je někdy ta jistota trochu nudí. O prázdninách mají chuť vydat se do světa jen tak nazdařbůh, „do modra“ říkají Němci. Je to romantické, ale brzo to unaví, i když mají peníze. Stěžovala si mně jedna paní po takovém prázdninovém týdnu: „Mému muži se to líbilo, ale já jsem to už nemohla vystát. Každý večer hledat hotel, kde budeme spát, a každé ráno se rozjet a nevědět kam. Příští rok to uděláme jako ostatní normální lidé: předplatíme si cestu u nějaké cestovní společnosti a budeme mít všechno zajištěné a bez starostí.“ Ano, tak to dělají normálně lidé. Odpochnou si

a cítí se klidní, když nemají odpovědnost. Neplatí to jenom pro prázdniny, ale i pro práci. Je známé, že práce sama neunaví, ale spíš starosti, které jsou s ní spojeny.

Svého času se propagovalo v sociologii heslo jako program: odproletarizovat proletáře. Kardinál Cardijn, který dostal kardinálský klobouk jako odměnu za svou činnost ve prospěch dělníků, to vysvětloval takto. Není totéž chudý člověk a proletář. Ten první možná žije velmi bídne, ale má např. svou chaloupku a svou kravku a všechno nějak přežije. Proletář naopak může mít dobrý plat a dobrý byt, ale žije ve stálém strachu, že ho zítra propustí, že ho vyhodí z bytu, že skončí jako ten pouliční vousáč. Odproletarizovat tedy znamená zaručit člověku jistotu pro zítřek, nakolik je to lidsky možné. Jak se taková jistota dosáhne? V kapitalistickém pojetí se spoléhá přirozeně na kapitál. Slušná suma peněz v bance, říkají, je lepší přítel než všichni ti, s kterými hraješ karty u piva. V socialistických systémech se myslí spíš na to, aby jistotu chudým zaručil stát svými zákony nebo alespoň pojišťovacími fondy. Ale v životě existuje ještě jiný druh jistoty, ta kterou zaručuje rodinné spojení. Otec, který pracuje, obstarává jistotu vyděláváním peněz, placením pojištění a spolehnutím se na dobré státní sociální zřízení. Ale jeho děti o tom mnoho nevědí a často se ani o to nezajímají. Nemyslí s obavou na zítřek. Otec se o nás stará a postará se, proč bychom se znepokojovali?

V jaké situaci byl Ježíš? Když byl dítě v Nazaretu, žil chudě v rodině chudého dělníka. Ale to bylo docela normální. Situace se změnila, když se vydal na cestu po zemi jako soukromý rabi, aby učil, kázal bezplatně na mnoha místech. Sám svou situaci charakterizuje slovy: „Syn člověka nemá, kde by sklonil hlavu“. Kdysi jsem cestoval po Svaté zemi, pochopitelně ne jako proletář, ale podle vedení zaručené společnosti. Ale v duchu jsem si hleděl představit, jak tu cestoval Ježíš, kde spával. Dříve jsem se o to nezajímal, žil jsem jako jiní z našich krajin v domněn, že je v Palestině teplé podnebí a že si tam člověk snadno zvykne vyspat se na zemi. Ta iluze o teplé zemi se zkušeností ztratí. Ale jak v tehdejších domečkách, přeplněných vlastní rodinou, najít přístřeší pro celou skupinu učedníků? Máme tedy říci, že Spasitel světa vedl život proletáře? Chudého jistě, ale proletáře bychom se neodvážili říci. Měl tedy nějaké tajné zajištění pro zítřek? Ano, měl. Byla to jistota dítěte, který věří, že se otec stará a zítra se postará. V jeho případě to byl Otec nebeský, protože on jako Syn člověka je také Syn Boží. V tom vědomí se ovšem nepotřeboval bát ani všemocného římského vladaře, který svou nadřazenost dal jasně najevo: „Nemluvíš se mnou? Nevíš, že mám moc tě propustit a mám moc tě ukřižovat?“ Slyší však odpověď: „Neměl bys nade mnou žádnou moc, kdyby ti nebyla dána shůry“ (Jn 19,10-11). S podobnou suverénností proti mocným tohoto světa mluvili i svatí. K té jsme povoláni i my všichni, protože jsme se naučili modlit Otčenáš. Mocní, kteří zasahují do našeho života, jsou ovšem zřídka soudní vladaři, kteří by rozhodovali o našem životě a smrti. Ale jsou tu jiní, nenápadní, ale daleko vlivnější: ti, co mají, zatím co my nemáme. Bezdomovci se smutně zahledí do paláců po obou stranách ulice, po které jdou s matnou nadějí na příznivý nocleh. Matka rodiny se žalostivě projde velkoobchodem s potravinami, když nemůže koupit to, co by potřebovala k připravení slušnějšího obědu. A to jsme v našich svobodných a blahobytných zemích evropských. Lépe nevidět to, co zakoušejí hladoví vystěhovalci v Africe. Můžeme jim slíbit v duchu evangelia zlepšení situace? Mnozí ovšem zapochybují o tom, existuje-li ještě nebeský Otec na nebesích. Ale jedno je jisté: Neexistuje-li on, pak už skutečně nemá lidstvo v nikom oporu a záruku, proto si ji nedejme vzít, i kdyby se to v mnoha situacích zdálo těžké. I tu platí, že jenom víra může spasit.

TE DEUM LAUDAMUS

ANNO DOMINI MMVI

DEUS CARITAS EST

PRVNÍ ENCYKLIKA PAPEŽE BENEDIKTA XVI.



„**Bůh je láska**; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm“ (*1Jan 4,16*). Tato slova prvního Janova listu vyjadřují s jedinečnou zřejmostí střed křesťanské víry: křesťanský obraz Boha a následně také obraz člověka a jeho putování. Kromě toho, v témže verši nám Jan nabízí téměř souhrnnou definici křesťanského života: „My jsme poznali lásku, jakou má Bůh k nám a uvěřili jsme v ni“.

Uvěřili jsme Boží lásce – tak může křesťan vyjádřit základní volbu svého života. Na počátku křesťanské existence není etické rozhodnutí či velká idea, nýbrž setkání s událostí, s Osobou, která dává životu nový horizont a tím rozhodný směr. Jan ve svém evangeliu tuto událost vyjádřil těmito slovy:

„Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, ... měl život věčný“ (*3,16*). Ústředním postavením lásky tak křesťanská víra přijala to, co bylo jádrem víry Izraele a současně dala tomuto jádru novou hloubku a šíři. Věřící Izraelita se totiž den co den modlí slovy Deuteronomia, v nichž – jak ví – je obsažen střed jeho života: „Slyš Izraeli: Hospodin je jediný Bůh, jediný Pán. Budeš milovat Pána svého Boha celým svým srdcem, celou svou duší a ze všech svých sil“ (*6,4-5*). Ježíš spojil přikázání lásky k Bohu s přikázáním lásky k bližnímu, který se nachází v knize Levitikus: „Budeš milovat svého bližního jako sám sebe“ (*19,18*; srv. *Mk 12,29-31*) a učinil z nich jediný příkaz. Protože však nás Bůh miloval jako první (srv. *1Jan 4,10*), láska už nyní není jen „přikázáním“, nýbrž odpovědí na dar lásky, jímž nám Bůh kráčí vstříc.

Ve světě, v němž se Boží jméno mnohdy spojuje s pomstou či dokonce s povinností nenávisti a násilí, je toto poselství velmi aktuální a má konkrétní význam. Proto chci ve své první encyklice mluvit o lásce, jakou nás zahrnuje Bůh a kterou máme sdílet jiným. Tím jsou naznačeny dvě velké, vzájemně hluboce propojené, části tohoto Listu. První má spíše spekulativní ráz, vzhledem k tomu, že bych chtěl na počátku svého pontifikátu upřesnit některá zásadní fakta o lásce, kterou Bůh tajemným a nezaslouženým způsobem nabízí člověku, spolu s niterným poutem této Lásky s realitou lásky lidské. Druhá část je už konkrétnější, neboť pojednává o církevní službě přikázání lásky k bližnímu. Argument se jeví jako dosti obšírný; nicméně dlouhé pojednání přesahuje cíl této encykliky. Mým přáním je zdůraznit některé základní prvky, tak aby ve světě vzbudily obnovený dynamismus úsilí o lidskou odpověď na Boží lásku.

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI. K SVĚTOVÉMU DNI NEMOCNÝCH – 11. ÚNORU 2006



Průčelí katedrály sv. Františka Xaverského v Adelaide

Drazí bratři a sestry,
jedenáctého února 2006, v den liturgické památky blahoslavené Panny Marie Lurdské, se bude konat XIV. Světový den nemocných. Minulého roku se tento Světový den uskutečnil v mariánské svatyni v Mvolyé v Yaoundé (Kamerun) a věřící i jejich pastýři – jménem celého afrického světadílu - při té příležitosti znovu potvrdili své pastorační nasazení ve prospěch nemocných. Nadcházející světový den proběhne v australské Adelaide a slavnosti vyvrcholí slavením eucharistie v katedrále zasvěcené sv. Františku Xaverskému, neúnavnému misionáři východních národů. Církev se při této příležitosti chce s zvláštní starostlivostí sklonit k trpícím a obrátit pozornost veřejného mínění k problémům spojeným s mentálními poruchami, které v současné době postihují pětinu lidstva a jsou pravou a vlastní společensko-zdravotní

krizovou situací. Maje na paměti pozornost, kterou můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. věnoval této každoroční události, chci být i já, milí bratři a sestry, duchovně přítomen na Světovém dni nemocných, abych se spolu s účastníky zastavil v zamyšlení nad situací duševně nemocných ve světě a povzbudil úsilí církevních společenství, aby jim vydávalo svědectví o Pánově něžném milosrdenství.

✱

„Když Ježíš uviděl zástupy, bylo mu jich líto“ (Mt 9,36)

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XVI. K POSTNÍ DOBĚ 2006

Drazí bratři a sestry, postní doba je privilegováným časem niterného putování k Tomu, který je pramenem milosrdenství. Je to pout', na níž nás On sám provází pouští naší chudoby a podpírá nás na cestě k intenzivní velikonoční radosti. I v "údolí temnot", o němž mluví žalmista (Žl 23,4), zatímco nám pokušitel podsouvá, abychom si zoufali či znovu vložili klamnou naději do díla svých rukou, nás Bůh chrání a podpírá. Ano, také dnes Pán naslouchá volání zástupů prahnoucích po radosti, míru a lásce. Jako v každé době, se cítí opuštěné. A přece, ani v zoufalství bídy, samoty, násilí a hladu, jež postihují bez rozdílu staré, dospělé i děti, Bůh nedopustí, aby temnota hrůzy převládla. Jak totiž napsal můj milovaný předchůdce Jan Pavel II., existuje "božská mez uložená zlu", a tou je milosrdenství (*Paměť a identita*, 29s).



OTEVŘÍT NOVÉ CESTY EVANGELIU

SV. FRANTIŠEK XAVERSKÝ - MISIONÁŘ VÝCHODU 1506-2006

Na letošní rok připadá pětisté výročí narození svatého Františka Xaverského, k němuž došlo 7. dubna 1506 na hradě Javierů (Navarra). Tento muž byl zřejmě největším misionářem novověku a úchvatným způsobem ztělesnil misionářského ducha, který má oživovat celou církev. Proto jsem při této jedinečné příležitosti pojednal o jeho misijní práci, nastínil krátký profil světce, který ani dnes nepřestává být – zvláště pro mladé lidi - mocným odkazem na hlásání evangelia až na konec světa.

*

**Věřící farnosti Hroznová Lhota se modlí 16.3. – 22.3.
za farnosti Pustiměř, Drysice a Podivice**

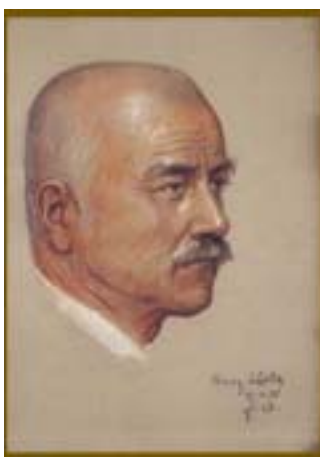


Hroznová Lhota
okr. Hodonín

*Užravíme vás v Hroznové
Lhotě. Tento týden se
modlíme v rámci celé
diecéze za vaši farnost.
Budeme rádi, když
nám pošlete také
pohled.*

*ANDREA a nás
za všechny
Tereza Bělá*

Autore realizace: JMI A&S CZ s. r. o. © Copyright 2014 Hroznová Lhota
Kontakt: Michal Hamerský, tel.: 698 722 07 85
Tisk & foto: Ing. J. Kopecký



**ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST
HROZNOVÁ LHOTA
696 63**

*Užravíme vás v Hroznové
Lhotě. Tento týden se
modlíme v rámci celé
diecéze za vaši farnost.
Budeme rádi,
když nám také pošlete poh-
led. Za nás za všechny:*

*Monika
Ladislav Monika*

Autore realizace: JMI A&S CZ s. r. o. © Copyright 2014 Hroznová Lhota
Kontakt: Michal Hamerský, tel.: 698 722 07 85
Tisk & foto: Ing. J. Kopecký

*Užravíme vás
v Hroznové Lhotě. Tento týden
se modlíme v rámci celé di-
céze za vaši farnost. Budeme
rádi, když nám také pošlete
pohled.*

Za nás za všechny.

Ing. J. Kopecký Tereza Bělá

Autore realizace: JMI A&S CZ s. r. o. © Copyright 2014 Hroznová Lhota
Kontakt: Michal Hamerský, tel.: 698 722 07 85
Tisk & foto: Ing. J. Kopecký





„Svítilnou mým krokům je tvé slovo, světlem na mé stezce“ (Žl 118 [119] 105)

POSELSTVÍ PAPEŽE BENEDIKTA XXI. SVĚTOVÉMU DNI MLÁDEŽE

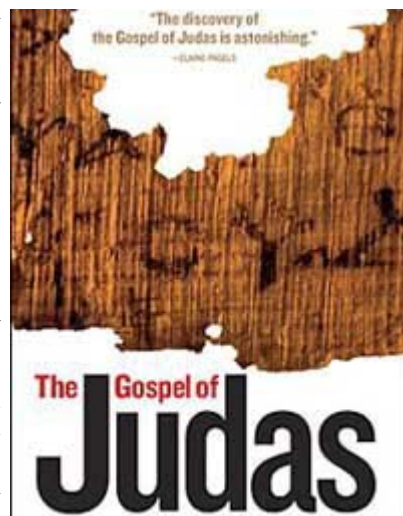
Milí mladí přátelé!

S radostí se na vás obracím v době, ve které se připravujete na XXI. světový den mládeže, a v mé duši ožívá vzpomínka na velmi bohaté zážitky ze srpna minulého roku v Německu. Letošní Světový den mládeže budeme slavit v mnoha místních církvích a stane se nám vhodnou příležitostí k tomu, abychom znovu oživilí plamen nadšení zapálený v Kolíně, který pak řada z vás donesla až domů ke svým rodinám, do svých farností, sdružení či hnutí. Rovněž to bude velmi příhodný okamžik, abyste na duchovní cestu nových generací za Kristem pozvali i své přátele.

✱

PRAVDA O „JIDÁŠOVĚ EVANGELIU“

National Geographic Society zveřejnila 7. dubna 2006 překlad starobylého textu, identifikovaného pod názvem „Jidášovo evangelium“. Koptský rukopis o jednatřiceti stranách byl poprvé vystaven v Ženevě v roce 1983. Přeložen však byl až nyní. V krátkosti jsem předložil odpovědi na několik zásadních otázek, které v této souvislosti vyvstaly:



✱



Non est hic.

sed resurrexit (Lc 24, 6)

In sollemnitate Paschali

2006

BENEDICTUS XVI



*

Cena „*GRATIS AGIT 2006*“ J. E. Tomáši kardinálu Špidlíkovi S.I.



Jeho Eminence Tomáš kardinál Špidlík přiletěl 2. května před polednem do Prahy. Večer slavil bohoslužbu v kostele Nejsv. Salvátora a potom v sakristii kostela zůstal na krátkou besedu. 3. května navštívil Klementinum, aby si prohlédl tamější výstavu o příchodu a působení jezuitů v Čechách.

Ve čtvrtek 4. května převzal cenu Gratias

Agit 2006 v 10 hodin v Černínském paláci na Loretánském náměstí. Tuto cenu uděluje ministr zahraničních věcí ČR za šíření dobrého jména České republiky v zahraničí.



ŠIFRA MISTRA LEONARDA

„Nemá ani kompetence ani schopnosti historika.“ Těmito slovy soudce Peter Smith 7. dubna osvobodil romanopisce Dana Browna z obvinění, že se ve svém bestselleru uchýlil k plagiátorství. Autoři studie „Svatý grál“, v níž byly roku 1982 publikovány dokumenty obecně považované za falsa, se dožadovali před Britskými soudy svých práv. Šifra mistra Leonarda, jak je do češtiny přeložen Brownův román „Da Vinci Code“ se v těchto dnech objevuje v kinosálech. Podle reklamního spotu slibuje „odhalit tajemství bez ohledu na to, co kdo věří“. Na názor jsme se zeptali profesora historie, Franca Cardiniho...

Není pochyb o tom, že velké vzory Dana Browna jsou ahistorické a pseudoliterární. Dan Brown dělá z Opus Dei to, co se dělalo od 18. století z Tovaryšstva Ježíšova: totiž velké sdružení náboženských fanatiků, kteří pracují slepě ve službách Svatého stolce a nezastaví se před

ničím. Tovaryšstvo Ježíšovo bylo po staletí nečím zcela jiným. Nicméně počínaje 18. stoletím nejprve protestantská a později antiklerikální tradice z něj udělaly tohle. Klíčem ke čtení Brownova pojetí Opus Dei je za prvé jeho jistota úspěchem a za druhé také tato eskamotáž, totiž odkaz na Tovaryšstvo Ježíšovo.“

✱

Sdělovací prostředky: síť komunikace, společenství a spolupráce

POSELSTVÍ SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI. K 40. SVĚTOVÉMU DNI SDĚLOVACÍCH PROSTŘEDKŮ

Drazí bratři a sestry, v souvislosti s čtyřicátým výročím ukončení druhého vatikánského ekumenického koncilu je mi potěšením připomenout dekret o hromadných sdělovacích prostředcích, *Inter Mirifica*, který vyzdvihl především sílu vlivu sdělovacích prostředků na celou lidskou společnost. Nutnost co nejlepšího využití této síly ku prospěchu celého lidstva, mne v tomto mém prvním poselství k Světovému dni sdělovacích prostředků vedla k zamyšlení nad pojetím médií jako sítě, která je schopna usnadnit komunikaci, společenství a spolupráci.

✱

**APOŠTOLSKÁ CESTA
PAPEŽE BENEDIKTA XVI. DO POLSKA
25.-28. května 2006**



„Nie mogłem tutaj nie przybyć”



Ujmout se slova na tomto místě hrůzy a nesčíslných zločinů proti Bohu a proti člověku, jež nemají v dějinách obdoby, je skoro nemožné. Obzvlášť těžké a skličující je to pro křesťana, pro papeže, který pochází z Německa. Na místě, jakým je toto, se nedostává slov, v hloubi nitra zůstává jen zdrcující mlčení – ticho, které je niterným výkřikem k Bohu: Proč jsi mlčel, Pane? Jak jsi mohl to všechno mohl dopustit? V tomto stavu mlčení se v nitru hluboce skláníme před nespočetným zástupem těch, kteří zde trpěli a byli posláni na smrt; toto ticho se však záhy stává hlasitým voláním po odpuštění a smíření, křikem k živému Bohu, aby už nikdy nedopustil nic podobného.

Před sedmadvaceti lety, 7. července 1979, zde byl papež Jan Pavel II. Tehdy řekl: „Přicházím dnes na toto místo jako poutník. Je

známo, že jsem tu byl už mnohokrát... Tolikrát! A mnohokrát jsem sestoupil do cely smrti Maxmiliána Kolbeho, stanul před zdí smrti a prošel mezi sutinami pecí krematorii v Birkenau. Nemohl jsem sem nepřijít jako papež“. Papež Jan Pavel II. tu stál jako syn národa, který vedle národa židovského, na tomto místě a všeobecně během války vytrpěl nejvíce: „Během druhé světové války přišlo o život šest miliónů Poláků: pětina národa“, připomněl tehdy papež. Nato se k celému světu obrátil s výzvou k respektování práv člověka i národů, kterou před ním vznesli k světu jeho předchůdci Jan XXIII. i Pavel VI., a dodal: „Tato slova pronáší ... syn národa, který ve svých dávných i nedávných dějinách vystál od jiných mnohá příkoří. Neříká to proto, aby žaloval, nýbrž aby připomněl. Mluví jménem všech národů, jejichž práva jsou porušována a opomíjena ...“.

Papež Jan Pavel II. tu byl jako syn polského národa. Já jsem tu dnes jako syn národa německého, a právě proto musím a mohu říci jako on: **Nemohl jsem sem nepřijít.** Musel jsem přijít. Bylo a je to povinností vůči pravdě i právu těch, kteří trpěli, povinností před Bohem, být zde jako nástupce Jana Pavla II. a jako syn německého národa – syn toho národa, který ovládla skupina zločinců prostřednictvím lživých slibů velikosti, znovunabytí národní cti a významu, šíříc vyhlídky blahobytu, ale i silou teroru a zastrasování, takže náš národ mohl být využíván i zneužíván jako nástroj jejich zběsilé touhy po ničení a ovládání. Ano, nemohl jsem na toto místo nepřijít. Byl jsem tu 7. června 1979 jako arcibiskup Mnichova-Freisingu mezi mnoha ostatními biskupy, kteří doprovázeli papeže, naslouchali mu a modlili se s ním. V roce 1980 jsem se na toto místo hrůzy vrátil znovu s delegací německých biskupů, otřesen zlem a vděčný za skutečnost, že

nad těmito temnotami vzešla hvězda smíření. A právě to je důvod, proč jsem tu dnes: abych úpěnlivě prosil za milost smíření – především Boha, který jediný může otevřít a očistit naše srdce; pak i lidi, kteří tu trpěli; a potom, abych prosil za milost smíření pro všechny, kdo v této hodině našich dějin znovu trpí pod vládou nenávisti a násilí, podněcovaného nenávistí.

Kolik otázek se nám vnučuje na tomto místě! Znovu a znovu vyvstává otázka: Kde byl v těch dnech Bůh? Proč mlčel? Jak mohl dopustit toto nezměrné ničení, tento triumf zla? Na mysl nám vstupují slova 44. žalmu, nářku trpícího Izraele: „... přece jsi nás zdrtil v kraji zapomnění, zahalil stínem smrti. Den co den jsme kvůli tobě



vydávání na smrt, mají nás za ovce na porážku. Probud' se, Pane, proč spíš? Vstaň a nezatracuj nás navždy! Proč skrýváš svou tvář, zapomínáš na naši bídu a útisk? Vždyť do prachu je sražena naše duše, na zemi leží naše tělo. Vstaň, přijď nám na pomoc a vysvobod' nás pro své milosrdenství (Žl 44,20. 23-27). Toto úzkostné volání, které trpící Izrael vznáší k Bohu v dobách nejzažší tísně, je současně voláním o pomoc všech těch, kdo v průběhu dějin – včera, dnes i zítra – trpí za lásku k Bohu, za lásku k pravdě a k dobru; a je jich hodně i dnes.

Nedokážeme proniknout do Božích tajemství – vidíme jen fragmenty a mýlíme se, pokud bychom ze sebe chtěli dělat soudce Boha a dějin. V takovém případě bychom nehájili člověka, ale přispívali bychom k jeho zničení. Ne – nakonec musíme zůstat u pokorného, ale naléhavého volání k Bohu: Probud' se! Nezapomínej na člověka, kterého jsi stvořil! Naše volání k Bohu musí být současně křikem, co proniká do našeho vlastního srdce, aby se v nás probudila skrytá Boží přítomnost – aby jeho moc, kterou vložil do našeho srdce, v nás nebyla pokryta a udušena bahnem sobectví, strachem z lidí, lhostejností a prospěchářstvím. Vznášíme toto volání před Bohem, a současně ho obracíme k našemu vlastnímu srdci, právě v této přítomné chvíli, kdy doléhají nová neštěstí, v níž jako by znovu z lidských srdcí vystupovaly všechny temné síly: na jedné straně zneužívání Božího jména k ospravedlnění slepého násilí proti nevinným; na druhé straně cynismus, který neuznává Boha a vysmívá se víře v Něho. Voláme k Bohu, aby přiměl lidi k nápravě, aby poznali, že násilí nevytváří mír, ale jen podněcuje další násilí – ničivou spirálu, v níž v závěrečném účtování mohou být jen poražení. Bůh, v něhož věříme, je Bohem rozumu – ovšem rozumu, který není neutrální matematikou vesmíru, nýbrž je jedno s láskou, s dobrem. Modlíme se k Bohu a voláme k lidem, aby tento rozum, rozum lásky a uznání síly smíření a míru, převládl nad okolními hrozbami nerozumu či pomýleného rozumu, odvráceného od Boha.

Místo, na kterém stojíme, je místem památky. Minulost není jen minulostí. Týká se nás a ukazuje nám cesty, po kterých nemáme chodit i ty, na něž se máme vydat. Stejně jako Jan Pavel II. jsem i já kráčel kolem kamenů, která v různých jazycích připomínají oběti tohoto místa: jsou tu kameny v běloruštině, češtině, němčině, francouzštině, řečtině, hebrejštině, chorvatštině, italštině, jidiš, maďarštině, holandštině, norštině, polštině, romštině, rumunštině, slovenštině, srbštině, ukrajinštině, židovské španělštině, angličtině. Všechny tyto pamětní kameny mluví o lidské bolesti, dávají nám pocítit cynismus oné moci, která jednala s lidmi jako s předměty a neuznávala je jako lidské bytosti, v nichž se zračí obraz Boží. Některé kameny vyzývají ke zvláštní vzpomínce. Na jednom z nich je nápis v hebrejštině. Mocipáni Třetí Říše chtěli zdrtit celý židovský národ; vymýtit jej se seznamu národů země. Tehdy se strašlivým způsobem naplnila slova žalmu: „Jsme vydáváni na smrt, jako ovce na porážku“. Tito násilní zločinci chtěli vyhlazením tohoto národa zabít Boha, který povolal Abraháma, jenž promlouval na Sinaji a stanovil kritéria zaměření lidstva, jež zůstanou platná navěky. Jestliže už svou prostou existencí je tento národ svědectvím o Bohu, který promlouval k člověku a ujímá se ho, potom tento Bůh měl být konečně mrtvý a panství náležet jen člověku – jim samotným, kteří se považovali za silné, co si dokáží podmanit svět. Zničením Izraele chtěli nakonec vyrvat i kořen, na němž spočívá křesťanská víra a definitivně jej nahradit svou vlastnoručně vytvořenou vírou – vírou v panství člověka, nadvlády silného.

Pak je tu kámen v polštině: V první fázi a především se chtěla odstranit kulturní elita a tak vymazat národ jako samostatný historický subjekt, aby se ponížil do té míry, že bude dále existovat jako národ otroků.

Další kámen, který zvláště vybízí k zamyšlení, je napsán jazykem Romů a Sintů. Také tady šlo o odstranění celého národa, který žije kočovným způsobem uprostřed ostatních národů. Byl zařazen mezi neužitečné prvky všeobecných dějin, na základě ideologie, v níž měl hodnotu jen užitek a měřitelný zisk, vše ostatní se považovalo za *lebensunwertes Leben* – život nehodný toho, aby se žil.

Dále je tu kámen v ruštině, který připomíná obrovský počet životů, obětovaných ruskými vojáky ve střetu s režimem nacionálněsocialistického teroru; současně však nás vede k zamyšlení nad tragickou dvojakostí významu jejich poslání: tím, že osvobodili národy od jedné diktatury, měli rovněž posloužit k podrobení těchto národů diktatuře nové, Stalina a komunistické ideologie.



I všechny ostatní kameny v mnoha evropských jazycích k nám promlouvají o utrpení lidí celého kontinentu; hluboce by zasáhly naše srdce, kdybychom nevzpomínali na oběti jen obecně, ale mohli patřit do tváří jednotlivých lidí, kteří tu zahynuli v temnotách teroru. Vnímal jsem jako niternou povinnost zastavit se obzvláště i před kamenem s německým nápisem. Odtud se nám vynoří před očima tvář Edith Stein, Terezie Benedikty od Kříže: židovky a Němky, která zahynula spolu se svou sestrou v hrůze noci německého nacistického koncentračního tábora; jako křesťanka a Židovka přijala smrt spolu se svým národem a za něj. Na Němce, kteří byli tehdy odvezeni do Auschwitz-Birkenau a tam zemřeli, se tehdy pohlíželo jako na Abschaum der Nazion – jako na odpad národa. Nyní však si je připomínáme s vděčností jako svědky pravdy a dobra, které přetrvalo i v našem národě. Jsme jim vděční za to, že se nepodřídili vládě



zla a nyní je máme před sebou jako světla v temné noci. S hlubokou úctou a vděčností se skláníme přede všemi, kteří stejně jako tři mládenci tváří v tvář hrozbě smrti v rozpálené peci odpověděli: „Jedině náš Bůh nás může zachránit. Ale i kdyby nás nevysvobodil, necht' je ti známo, králi, že tvé bohy nectíme a zlaté soše, kterou jsi dal postavit, se neklaníme“ (srv. *Dan 3,17*).

Ano, za těmito kameny se skrývá úděl nesčetných lidských bytostí. Burcují naši paměť, burcují naše srdce. Nechtějí v nás vzbuzovat nenávist: naopak, ukazují nám jak strašlivé je dílo nenávisti. Chtějí vést naši mysl k uznání zla jako zla a k jeho odmítnutí; chtějí v nás vzbudit odvahu k dobru, k odporu vůči zlu. Chtějí v nás podnítit pocity, které jsou vyjádřeny ve slovech, jež Sofokles vkládá do úst Antigoně, tváří v tvář hrůze, která ji obklopuje: „Nejsem tu proto, abych spolu s vámi nenáviděla, nýbrž abychom společně milovali“.



Díky Bohu, očisťováním paměti, k němuž nás toto místo hrůzy vyzývá, rostou v jeho okolí mnohé iniciativy, které chtějí zamezit zlu a posílit dobro. Před chvílí jsem mohl požehnat Centrum pro dialog a modlitbu. V jeho bezprostřední blízkosti žijí svůj skrytý život sestry karmelitánky, které se jedinečným způsobem spojili s Kristovým křížem a připomínají nám víru křesťanů, která vyznává, že sám Bůh sestoupil do pekel utrpení a trpí spolu s námi. V Osvětimi existuje Centrum svatého Maxmiliána a Mezinárodní vzdělávací centrum o Auschwitz a holocaustu. Dále je tu Mezinárodní dům pro setkání mládeže. U jednoho ze starých Domů modlitby je Židovské centrum. A konečně vzniká tu i Akademie pro lidská práva. Tak můžeme doufat, že z místa hrůzy vzejde a vyrostе tvůrčí přesvědčení, že vzpomínání pomáhá čelit zlu a dává triumfovati lásce.

V Auschwitz-Birkenau lidstvo prošlo „temným údolím“. Proto bych chtěl právě na tomto místě skončit modlitbou důvěry – žalmem Izraele, který je zároveň i modlitbou křesťanů: „Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám, dává mi prodlévat na svěžích pastvinách, vodí mě k vodám, kde si mohu odpočinout. Občerstvuje mou duši, vede mě po správných cestách pro svoje jméno. I kdybych šel temnotou rokle, nezaleknu se zla, vždyť ty jsi se mnou. Tvůj kyj a tvá hůl, ty jsou má útěcha...přebývat smím v Hospodinově domě na dlouhé, předlouhé časy“ (Ž 23,1-4).

Jedním z nejsilnějších momentů návštěvy v Auschwitz byla modlitba Svatého otce, kterou přednesl ve svém rodném jazyce, v němčině:

Herr, du bist der Gott des Friedens,
du bist der Friede selbst;
ein streitsüchtiges Herz
versteh dich nicht,
ein gewalttätiger Sinn kann
dich nicht fassen.

Gib, dass alle, die in Eintracht leben,
im Frieden verharren
und alle, die entzweit sind,
sich wieder versöhnen.

Darum bitten wir durch Christus,
unseren Herrn.

*Pane, ty jsi Bůh pokoje, Ty sám jsi pokoj;
Srdce, které vyhledává spory, Ti nemůže
rozumět. Mysl směřující k násilí, Tě nemůže
pochopit. Dej, ať všichni, kdo žijí ve
svornosti zachovají mír. A všichni, kdo jsou
rozděleni, ať se usmíří. Prosíme o to skrze
Krista, našeho Pána. Amen*

*A v okamžiku, kdy Benedikt XVI.
ukončil svou modlitbu, se nad
bývalým koncentračním táborem
objevila duha – připomínající dávnou smlouvu, kterou Bůh uzavřel s Noemem a vším
živým na zemi.*





*

„Milí poutníci ze Suché Loze, dříve než přijmeme požehnání, chci Vám jménem pustiměřských farníků poděkovat za velkolepé přijetí, kterého se nám dostalo u vás o slavnosti svatého Josefa. Už tehdy jsme poznali vaši srdečnost a upřímnou víru.

A dnes jste přišli jako poutníci k svaté Anně do Pustiměře. Na tomto památném místě jsme při mši svaté děkovali za dějiny víry křesťanských rodin v Suché Lozi. Vždyť z nich vzešel i náš otec Josef, kterého Pán – jako kdysi sv. Jakuba oslovil „Pojď za mnou“.

Dnes, kdy se naše oči upírají ke svaté Anně, víme, že by tu nebyl bez víry a modliteb své maminky: proto Vám, drahá paní Beníčková, patří dík za to, že ani na prahu nového milénia naše víra neochabla.

Ať je Vám tato kytice, uvitá ze sedmi růží, projevem naší vděčnosti za otevřenost Duchu svatému, který vašim přičiněním zpřítomňuje na této zemi v sedmeru svých darů Kristovo království.“ (Dagmar Chyťová)



BENEDIKT XVI. VE ŠPANĚLSKU

3. ZAHRANIČNÍ APOŠTOLSKÁ CESTA SVATÉHO OTCE

U PŘÍLEŽITOSTI V. SVĚTOVÉHO SETKÁNÍ RODIN - VALENCIE – 8.-9. ČERVENCE 2006



„Mi deseo es proponer el papel central, para la Iglesia y la sociedad, que tiene la familia fundada en el matrimonio“



„Důvodem této návštěvy je zúčastnit se V. Světového setkání rodin, jehož téma zní „Předávání víry v rodině.“ Mým přáním je zdůraznit ústřední roli, kterou má rodina založená na manželství, pro církev a společnost. Je to nezastupitelná instituce podle Božích plánů a církev nemůže přestat hlásat a šířit její zásadní hodnotu, aby manželství bylo vždy prožíváno se smyslem pro odpovědnost a v radosti.“

Benedikt XVI. tak shrnul hned po svém přeletu na letiště ve Valencii program své v pořadí třetí pastorační cesty do zahraničí.

Přijměte pozvání na
POUŤ KE SVATÉ ANNĚ V PUSTIMĚŘI



SOBOTA, 29. ČERVENCE

18.00 h - mše svatá

/Mgr. Martin Vévoda, novokněz ze Švábenic/

NEDĚLE, 30. ČERVENCE

7.30 h - mše svatá

/Dr. Josef Benicek, farář pustiměřský/

9.00 h - poutní mše svatá

/Mgr. Miroslav Hrb, farář nezamyslický/

10.30 h - hlavní mše svatá

*/doc. Dr. Rudolf Smahel, SDB,
vedoucí Katedry křesťanské výchovy na CMTF UP/*

**14.30 h - Te Deum
a svátostné požehnání**



Pouť provází krojovaná dechová kapela z Břestu



*„Matko Neposkvrněná,
stojíme před Tebou,
abychom Ti vyjádřili
vděčnost za milosti,
obdržené
během 75 let života
tvé pokorné služebnice
Boženy Vlčové.
Matko Církve,
která jsi ve svém srdci
nosila události dějin spásy,
vlož mě do svého srdce
a přenes mě
do Nejsvětějšího
Srdce Ježíšova,
nyní i v hodinu
mého setkání
s Vykupitelem člověka“*

(překlad modlitby, jež zazněla
před Massabiellskou jeskyní
v Lurdech, 26. srpna 2006)

*

„Das Christentum ist eine positive Option“

TELEVIZNÍ INTERVIEW BENEDIKTA XVI.

U PŘÍLEŽITOSTI APOŠTOLSKÉ CESTY DO RODNÉHO NĚMECKA VE DNECH 9.-14. ZÁŘÍ



Svatý Otec Benedikt XVI. poskytl v sobotu, 5. srpna v Apoštolském paláci v Castel Gandolfu dlouhé televizní interview u příležitosti své nadcházející cesty do rodného Německa. Otázky kladli čtyři reportéři předních německých televizních společností Bayerischer Rundfunk (BR, ARD), Zdf, Deutsche Welle (DW) a Rádía Vatikán (RV).

„Padre Santo, nel giorno in cui Lei tocca il solco di Sua patria vuole il mio paese renderLe onore“

(List papeži Benediktu XVI. u příležitosti koncertu 'Amadeus laudans Deum' v Pustiměři, k počtě Jeho Svatosti)

Parrocchia di san Benedetto a Pustimer
Dr. Josef Beníček, parroco
683 21 Pustimer 84
PUSTIMĚŘ
Repubblica Ceca
josef.benicek@tiscali.cz
+420.723.593.106
Sua Santità
Benedetto XVI
00120 Città del Vaticano
VATICANO

Pustiměř, il 24 giugno 2006

Vostra Santità,

scrivo queste righe con profonda stima, ringraziando il Signore che ha posto le chiavi del Regno dei cieli nelle mani di *'un semplice e umile lavoratore nella vigna del Signore'*, come Lei stesso si è dichiarato nel Suo primo discorso dalla loggia centrale della Basilica Vaticana.

'Negli uomini infatti e nelle realtà terreni vi è una forza e una importanza in quanto sono connessi con Cristo; in questa luce, perciò devono essere considerati e stimati' (Sanctorum altrix, III). Così ci parla la scelta del nome di santo Padre dell'Europa - Benedictus, il cui *'con forza e gravità afferma che assolutamente „nihil amori Christi esse praepondendum“* (idem).

Padre Santo, ci sentiamo veramente onorati di poter in silenzio della nostra chiesa di san Benedetto lasciar parlare le nostre ferventi preghiere per Lei. Da quel giorno provvidenziale del 19 aprile 2005 seguiamo da vicino le Sue parole ed attività.

Colmi di gratitudine ci inginocchiemo dinanzi a Vostra Santità ed in "anno mozartiano", vogliamo porgere nelle Sue mani un dono musicale tratto dalle opere di questo *'grande compositore che ha lasciato un segno indelebile nella storia'*. Un memorabile concerto in Suo onore viene offerto sabato, il 9 settembre 2006 alle ore 18 nella chiesa di san Benedetto a Pustiměř. Celebri brani ed arie di quel genio musicale che fu Wolfgang Amadeus Mozart vengono eseguite da une delle più grandi e famose maestre della patria a livello mondiale (Prof. Věra Heřmanová – organo, Prof. Svatava Luhanová-Jiroušková – soprano).

Padre Santo, nel giorno in cui Lei tocca il solco di Sua patria vuole il mio paese renderLe onore. La preghiamo di benedirci, perchè quest'occasione *'elevando l'anima alla contemplazione, ci aiuta a cogliere anche le sfumature più intime del genio umano, in cui si riflette qualcosa della bellezza senza confronti del Creatore dell'universo'*.

Il Suo devotissimo

Dr. Josef Beníček

Parroco del santuario di san Benedetto a Pustiměř

Pustiměř, 24. června 2006

Vaše Svatosti,

píši tyto řádky s hlubokou úctou a vděčností Bohu, že vložil klíče nebeského království do rukou *„prostého a pokorného dělníka na vinici Páně“*, jak jste o sobě sám prohlásil ve svém prvním projevu z centrální lodžie vatikánské baziliky.

„V lidech i v pozemských skutečnostech je totiž síla a význam, nakolik jsou spojeni s Kristem; v tomto světle je proto třeba je hodnotit a ctít“ (Sanctorum altrix, III). Tak k nám promlouvá volba jména svatého Otce Evropy – Benedictus, jenž *'s důrazem a závažností říká, že naprosto „ničemu nelze dávat přednost před láskou Kristovou“* (tamtéž).

Svatý Otče, cítíme se vskutku počtení, že v tichu našeho chrámu sv. Benedikta můžeme nechat promlouvat svým

vroucím modlitbám za Vás. Od onoho prozřetelnostního dne, 19. dubna 2005 bedlivě sledujeme Vaše slova i díla.

Naplnění vděčností, poklekáme před Vaší Svatostí a v „mozartovském roce“ bychom do Vašich rukou rádi vložili hudební dar, pocházející z děl *'velkého skladatele, který zanechal neshaditelné znamení v dějinách'*. Památný koncert k Vaší počtě se bude konat v sobotu, 9. září 2006 v 18h v chrámu sv. Benedikta v Pustiměři. Proslulé skladby a árie tohoto hudebního génia zazní v podání jedněch z našich nejvýznamnějších a nejvěhlasnějších mistrů světové úrovně (prof. Věry Heřmanové – varhany, prof. Svatavy Luhanové-Jirouškové – soprán).

Svatý Otče, v den, kdy vstoupíte na půdu své vlasti, by Vám má otčina ráda vzdala hold. Prosíme o Vaše požehnání, aby tato příležitost *„pozvedající duši ke kontemplaci, nám pomohla postihnout i ty nejniternější odstíny lidského génia, v němž se zračí cosi z nesrovnatelné krásy Stvořitele světa“*.

S oddaností Váš

Dr. Josef Beníček, farář chrámu sv. Benedikta v Pustiměři

AMADEUS

LAUDANS DEUM



KONCERT K POCTĚ JEHO SVATOSTI BENEDIKTA XVI.

U PŘÍLEŽITOSTI 250. VÝROČÍ NAROZENÍ W. A. MOZARTA



Věra Heřmanová – varhany

Svatava Luhanová-Jiroušková - soprán



SOBOTA 9. ZÁŘÍ 2006 V 18 HODIN
CHRÁM SV. BENEDIKTA V PUSTIMĚŘI



„Mozart - velký skladatel, který zanechal nesmazatelné znamení v dějinách.
Jeho hudba pozvedá duši ke kontemplaci a pomáhá postihnout i ty nejniternější odstíny
lidského génia, v němž se zračí cosi z nesrovnatelné krásy Stvořitele světa“

(Benedikt XVI.)



SEGRETERIA DI STATO

PRIMA SEZIONE - AFFARI GENERALI

Vatikán, 5. srpna 2006

Důstojný pane,

Vašimi dopisy ze dne 24. června t.r. jste jménem svým i celého farního společenství vyjádřil Svatému otci hlubokou úctu a trvalé spojení v modlitbě. Zároveň jste jej informoval o připravovaném koncertu s Mozartovými díly k poctě papeže Benedikta XVI., který se bude konat 9. září právě v chrámu sv. Benedikta v Pustiměři.

Jeho Svatost upřímně děkuje za toto milé gesto, zejména pak za všechny modlitby, kterými jej doprovázíte. Kéž by tento koncert přispěl k prohloubení hodnot jakými jsou pokoj, mír, solidarita, bratrská láska a spravedlnost mezi národy celého světa. S tímto přáním Svatý otec – na přímlovu Panny Marie a svatého Benedikta, patrona Evropy – ze srdce uděluje své apoštolské požehnání Vám, profesorce Heřmanové a Jirouškové, celému farnímu společenství, i všem účastníkům na tomto koncertě.

S úctou v Kristu,

+ Leonardo SANDRI
substitut

Důstojný pán
Josef BENÍČEK
farář
683 21 Pustiměř 84

WER GLAUBT IST NIE ALLEIN

(Benedikt XVI. o své apoštolské cestě do Německa, generální audience, 20. září 2006)

Draží bratři a sestry,
chtěl bych se dnes v myšlenkách vrátit k různým momentům pastorační cesty do Bavorska, kterou mi Pán dopřál vykonat minulý týden. Když se s vámi dělím o pocity a dojmy, které jsem zakoušel při návštěvě míst, která jsou mi drahá, cítím především potřebu poděkovat Pánu, že mi umožnil uskutečnit tuto druhou návštěvu Německa a první návštěvu v mém rodném Bavorsku. Jsem upřímně vděčný



také pastýřům, kněžím, pastoračním asistentům, veřejným činitelům, organizátorům, pořádkovým silám a dobrovolníkům, těm, kteří trpělivě a s nadšením pracovali na tom, aby každá jednotlivá etapa návštěvy proběhla nejlepším možným způsobem. Jak už jsem řekl v sobotu 9. září po příletu na letiště v Mnichově, účelem mé cesty bylo, abych si připomenul ty, kdo přispěli k formování mé osobnosti, a jakožto nástupce apoštola Petra potvrdil a posílil těsné svazky, které pojí Římský stolec s Církví v Německu. Cesta tedy nebyla pouhým „návratem“ do minulosti, ale také prozřetelnostní příležitostí pohlédnout s nadějí do budoucnosti. **„Kdo věří není nikdy sám“**: mottem návštěvy mělo být pozváním k zamyšlení nad příslušností každého pokřtěného k jediné Kristově Církvi, v níž nikdo není sám, ale v trvalém společenství s Bohem a se všemi bratry.

První etapou bylo město Mnichov, zvané metropole se srdcem (*Welstadt mit Herz*). V jeho historickém středu je *Marienplatz*, Mariino náměstí, kde se tyčí „*Mariensäule*“, mariánský sloup, na jehož vrcholu je socha Panny Marie z pozlaceného bronzu. Chtěl jsem svůj bavorský pobyt začít poctou Patronce Bavorska, která má pro mne velmi velký význam: na tomto náměstí před oním mariánským památníkem jsem byl před třiceti lety přijat jako arcibiskup a začal jsem svou biskupskou službu mariánskou modlitbou; tam jsem se také po jejím skončení a před mým odjezdem do Říma vrátil. Tentokrát jsem chtěl znovu stanout u paty Mariánského sloupu, abych vyprošoval přímluvu a požehnání Matky Boží nejen pro město Mnichov a Bavorsko, ale pro celou církev a celý svět.



Následující den v neděli jsem slavil eucharistii v Mnichově na prostranství „*Neue Messe*“ (Nový trh) mezi věřícími, kteří přišli ze všech stran: na základě úryvku z evangelia toho dne jsem všem připomněl jistou „nedoslý-chavost“ ve vztahu k Bohu, kterou trpí hlavně dnešní doba. Je úkolem nás křesťanů v sekularizovaném světě hlásat všem a dosvědčovat poselství naděje, které nám dává víra: v Ukřižovaném Ježíši nás milosrdný Otec povolává



být jeho dětmi a přemáhat každou formu nenávisti a násilí a přispět tak k definitivnímu triumfu lásky.

„*Bud'te silní ve víře*“ bylo tématem odpoledního nedělního setkání s dětmi, které se připravují k prvnímu svatému přijímání, s jejich mladými rodinami, s katechety, s pastoračními asistenty a s těmi, kteří se podílejí na evangelizaci v Mnichovské diecézi. Společně jsme slavili nešpory v historické katedrále známé jako „*Katedrála Naší Paní*“, kde jsou uchovávány relikvie sv. Benna,

patrona města, a kde jsem byl roku 1977 konsekrován na biskupa. Malým i velkým jsem připomínal, že Bůh od nás není daleko, v nějakém nedostupném místě ve vesmíru, ale naopak, v Ježíši se nám přiblížil, aby s každým navázal přátelský vztah. Každé křesťanské společenství a zvláště farnost, díky trvalému nasazení všech jejích členů, je povoláno stát se jednou velkou rodinou, schopnou kráčet společně po stezce pravého života.

Pondělí 11. září bylo z velké části věnováno návštěvě v *Altöttingu*, v diecézi *Pasov*. Tato vesnička je známá jako „*Srdce Bavorska*“ (*Herz Bayerns*), kde je uchovávána „černá Madona“, uctívána v milostné kapli (*Gnadenkapelle*), která je cílem mnoha poutníků z Německa i z národů střední Evropy. V blízkosti



je kapucínský konvent sv. Anny, kde žil svatý Konrád Birndorfer, kanonizovaný mým

ctihodným předchůdcem, papežem Piem XI. roku 1934. S velkým počtem věřících jsme při mši svaté, slavené na prostranství před svatyní, uvažovali o Mariině roli v díle spásy, abychom se od ní učili úslužné dobrotě, pokoře a velkodušnému přijímání božské vůle. Maria nás vede k Ježíši: tato pravda se stala viditelnější na konci božské Oběti ve zbožném procesí, s nímž jsme se, nesouce Mariinu sošku, odebrali do nové eucharistické adorační kaple



(*Anbetungskapelle*), která byla při té příležitosti inaugurována. Den pak skončil slavnostními mariánskými nešporami v bazilice sv. Anny v *Altöttingu* spolu s řeholníky a seminaristy Bavorska, a spolu s členy Díla za povolání.

Den poté, v úterý se v *Řeznu* - v diecézi, kterou založil roku 739 sv. Bonifác, a jejímž patronem je svatý biskup Wolfgang - konala tři důležitá setkání. Ráno byla mše svatá na *Islinger Feld*, během níž jsem znovu rozvedl téma své pastorační návštěvy „*Kdo věří není nikdy sám*“ a zamysleli jsme se nad obsahem Vyznání víry. Bůh, který



je Otcem, chce prostřednictvím Krista shromáždit celé lidstvo do jediné rodiny, do Církve. Proto kdo věří, není nikdy sám; kdo věří nemusí se nikdy bát, že skončí ve slepé uličce. Odpoledne jsem byl v Řezenském dómu, známém také díky jeho chlapeckému sboru *Domspatzen* (Dómští vrabci), který se pyšní tisíciletou činností a který po třicet let řídil můj bratr Georg. Tam proběhly ekumenické nešpory, kterých se účastnili četní představitelé různých Církví a církevních společenství v Bavorsku a členové ekumenické komise Německé biskupské konference. Byla to prozřetelnostní příležitost ke společné modlitbě za urychlení plné jednoty mezi všemi Kristovými učedníky a ke zdůraznění povinnosti hlásat naši víru v Ježíše Krista bez oslabení, jasně a celistvě.

Zvláště krásnou zkušeností pro mne byla přednáška, kterou jsem v onen den pronesl před početným publikem profesorů a studentů na Univerzitě v *Řeznu*, kde jsem mnoho let působil jako profesor. S radostí jsem se mohl setkat znovu s univerzitním světem, který mi byl po dlouhou dobu života duchovní vlastí.



Jako téma jsem zvolil otázku vztahu mezi vírou a rozumem. Abych uvedl posluchače do dramatickosti a aktuálnosti této problematiky, citoval jsem některá slova z křesťansko-

islámského dialogu ze 14. století, jimiž mluvčí křesťanské strany – byzantský císař Manuel II. Paleolog - nepochopitelně příkrým způsobem nanese svému islámskému partnerovi problém vztahu mezi náboženstvím a násilím. Tuto citaci bylo, bohužel, možné špatně pochopit. Pozornému čtenáři mého textu je však zřejmé, že jsem si žádným způsobem nechtěl přivlastňovat negativní slova, vyslovená v tomto dialogu středověkým císařem a že jejich polemický obsah nevyjadřuje mé osobní přesvědčení. Můj úmysl byl zcela jiný: vycházejí z toho, co Manuel II. potom pozitivně, velmi krásnými slovy řekl o rozumnosti, kterou se má řídit předávání víry, chtěl jsem vysvětlit, že nikoli náboženství a násilí, ale náboženství a rozum jdou spolu. Tématem mé přednášky ve shodě s posláním Univerzity byl tedy vztah mezi vírou a rozumem: chtěl jsem vyzvat k dialogu křesťanské víry s moderním světem a k dialogu všech kultur a náboženství. Doufám, že při jiných příležitostech mé návštěvy – například, když jsem v Mnichově zdůraznil důležitost respektovat to, co je pro druhé posvátné – byl zjevný můj hluboký respekt k velkým náboženstvím, a zejména k muslimům, kteří „uctívají jediného Boha“ a s nimiž se snažíme „společně chránit a podporovat sociální spravedlnost, mravní hodnoty, mír a svobodu pro všechny lidi“ (*Nostra Aetate*, 3). Doufám proto, že po počátečních reakcích se má slova stanou pobídkou a povzbuzením k pozitivnímu, i sebekritickému dialogu jak mezi náboženstvími, tak také mezi moderním rozumem a vírou křesťanů.

Následující ráno ve středu 13. září jsem v *Alte Kapelle* (Stará kaple) v *Řeznu*, ve kterém je uchováván milostný mariánský obraz, namalovaný podle místní tradice evangelistou Lukášem, předsedal krátké liturgii žehnání nových varhan. Vyšel jsem ze struktury tohoto hudebního nástroje, tvořeného množstvím různě velkých, avšak dobře sladěných píšťal, a připomněl přítomným nezbytnost konvergence různých služeb, darů a charizmat působících v církevním společenství pod vedením Ducha svatého k vytváření jednotné harmonie chval Bohu a bratrské lásky.

Poslední etapou bylo ve čtvrtek 14. září město *Freising*, s nímž se cítím zvláště spojen, protože jsem přijal kněžské svěcení právě v jeho katedrále, zasvěcené Nejsvětější Panně a svatému Korbiniánovi, evangelizátorovi Bavorska. Právě v dómu se konalo poslední plánované setkání s kněžími a trvalými jáhny. Znovu jsem prožil dojmy z kněžského svěcení a připomněl přítomným povinnost spolupracovat s Pánem při probouzení nových povolání ke službě na „žni“, která je i dnes velká, a pobídl jsem je k pěstování vnitřního života jako pastorační priority, aby nedošlo ke ztrátě spojení s Kristem, pramenem radosti v námahách naší každodenní služby.

Při ceremoniálu na rozloučenou jsem znovu poděkoval těm, kteří spolupracovali na realizaci mé návštěvy a znovu jsem zdůraznil její hlavní cíl: předložit svým krajanům věčnou pravdu evangelia a utvrdit věřící v jejich přilnutí ke Kristu, Božímu synu, který se vtělil, zemřel a vstal z mrtvých pro nás. Maria, Matka církve, kéž nám pomáhá otevírat srdce a mysl tomu, který je „Cesta, Pravda a Život“ (*Jan 14,16*). Za to jsem se modlil a k tomu vyzývám vás všechny, drazí bratři a sestry, abyste se i nadále modlili. Děkuji vám za lásku, s kterou mě doprovázíte v mé každodenní pastorační službě.



„Pán, jenž dal všemu počátek, postará se i o konec!“

/před 550 lety zastavilo maďarské křesťanské vojsko otomanskou expanzi před branami Evropy/



„Rok 2006 je pro dějiny maďarského národa rokem významných odkazů: 23. října, na den památky sv. Jana Kapistránského, připadá 50. výročí revoluce a boje za svobodu v roce 1956. Letos si však připomínáme i 550. výročí vítězství u Bělehradu (Nándorfehérvár), kdy 22. července 1456 křesťanské vojsko v čele s Jánosem Hunyadim a mocně povzbuzováno právě sv. Janem Kapistránským (výše uvedenými slovy sv. Pavla), zastavilo tureckou armádu Mohameda II.“

Těmito slovy vyhlásili biskupové Maďarské biskupské konference tento rok významných výročí Rokem smíření a modlitby za duchovní obnovu národa.

Mezi mnoha vzpomínkovými akcemi je i výstava, zahájená před měsícem ve Válečném muzeu v Budapešti, jejímiž kurátory jsou Františkánská provincie sv. Jana Kapistránského, Válečný institut a muzeum a Vojenský ordinariát, s názvem „Na obranu Evropy“, která připomíná velké obhájce křesťanské Evropy a potrvá do 31. ledna 2007. Mezi mnoha současnými exponáty se nachází i zvon, který má připomenout dějiny poledního zvonění, spjatého s vítězstvím u Bělehradu. Papež Kalist III. totiž vydal 29. června 1456 bulu, v níž nařídil, aby se o poledni zvonilo ve všech kostelech, a tak byli věřící vyzýváni k modlitbě za křesťany bojující proti pohanům. Do mnoha koutů Evropy se bula dostala právě se zprávou o vítězství u Bělehradu, takže sám papež upravil úmysl modlitby, která měla být po staletí díkůvzdáním za vítězství křesťanů.



JÓZSEF KARDINÁL MINDSZENTY,
OSTŘIHOMSKÝ ARCIBISKUP A MAĎARSKÝ PRIMAS,
SVĚDEK VÍRY A SVOBODY,
ODSOUZENÝ A VĚZNĚNÝ KOMUNISTICKÝM REŽIMEM

„Když někdo prohlašuje a mnohokrát zdůrazňuje, že se rozešel s minulostí a že mluví upřímně, já nic takového pronášet nemusím, nepotřebuji se totiž rozcházet se svou minulostí. Díky Božímu milosrdenství jsem zůstal tím, čím jsem byl před vězením. Nepřestávám po léta se stejnou psychickou a fyzickou energií vyznávat své přesvědčení“, tato slova pronesl kardinál Mindszenty s nezlomnou jistotou v roce 1956 po demokratické revoluci, která mu otevřela brány komunistického žaláře.



MAĎARSKÁ POUŤ DO FATIMY
V PŘEDVEČER 50 VÝROČÍ PROTIKOMUNISTICKÉ REVOLUCE



V úterý, 17. října 2006, byla zahájena jedna z nejvýznamnějších událostí Roku modlitby za duchovní obnovu národa, vyhlášeného maďarskou biskupskou konferencí. Asi tisíc poutníků připutuje do portugalské Fatimy, aby se tu společně modlili a v předvečer 50. výročí protikomunistické revoluce v r. 1956 svěřili Panně Marii svůj národ.

Motiv pouti do mariánské svatyně a její vztah k Maďarsku shrnul na tiskové konferenci před jejím začátkem maďarský primas, kardinál Péter Erdő, arcibiskup diecéze Budapešť-Esztergom a předseda

CEU. Zmínil mimo jiné „maďarskou Kalvárii“ a kapli sv. Štěpána, které byly vybudovány ze sbírek Maďarů, kteří emigrovali po revoluci v roce 1956, jako připomínku revoluce. Kardinál dále uvedl, že ve fatimské bazilice se nachází i socha prvního maďarského krále, sv. Štěpána. Je tomu tak proto, že to byl právě tento panovník, který jako první v dějinách svěřil svůj národ Panně Marii.



„BUĎTE HODNI SVOBODY PRO KTEROU MAĎARSKÝ NÁROD TOLIK VYTRPĚL“

Kardinál Angelo Sodano, emeritní státní sekretář a papežský legát, při ekumenickém Te Deum v bazilice sv. Štěpána u příležitosti 50. výročí boje Maďarů za svobodu (22. října 2006)



Vážení představitelé šlechetného maďarského národa,
pane kardinále primasi, ctihodní bratři v biskupské a kněžské službě,
drazí představitelé různých křesťanských vyznání a jiných náboženských tradic,
bratři a sestry v Pánu!

„Te Deum laudamus“, Bože chválíme Tebe!

Tento dávný chvalozpěv nám vyvěrá ze srdce, když si připomínáme události, které národ prožíval v posledních padesáti letech. Je to hymnus na Boží prozřetelnost, která stále bdí nad životem lidí i národů a dokáže vést k dobrému i ty nejtragičtější zkoušky dějin.

Drazí Maďaři, dnes vás obklopují mnozí představitelé jiných národů, aby vám vyjádřili svou solidaritu v této chvíli, jež ve vaší paměti vzbuzuje toliké bolestné vzpomínky.

Také Svatý Otec Benedikt XVI. se chtěl připojit k vaší vzpomínce a požádal mě, abych se k vám vypravil jako jeho legát a přinesl vám Jeho pozdrav a Jeho Požehnání.

Obnovují se tak slavné dějiny intenzivních vztahů mezi Svatým Stolcem a maďarským národem, dějiny započaté papežem Silvestrem II., jenž před více než tisíci lety předal královskou korunu králi svatému Štěpánovi, a které pak dále pokračovaly římskými papeži v průběhu staletí až po služebníka Božího, papeže Jana Pavla II., který tuto požehnanou zemi dvakrát navštívil, a dospěly až k současnému papeži Benediktu XVI., který si přál, abych sem přišel na znamení jeho otcovské náklonnosti.

Petrův nástupce chce dnes spolu s vámi děkovat Pánu za dary, udělené vašemu národu v průběhu jeho tisíciletých dějin. Světlo evangelia totiž pro vás, stejně jako pro ostatní

evropské národy, nastínilo cestu velké civilizace, stalo se jakoby duší vaší kultury, rozvinulo důstojnost lidské osoby, posvátnost života, hodnotu rodiny i samotný smysl státu, když učí dávat Bohu, co je Boží a císaři, co je císařovo (srv. *Mt 22,21*).

„Požehnaný buď Hospodin, Bůh Izraele, protože navštívil a vykoupil svůj lid“, zvolal Zachariáš při narození Jana Křtitele (*Lk 1,68*). Požehnaný buď Pán, můžeme opakovat i my dnes, neboť navštívil maďarský lid!

Byl jsem tu s vámi u příležitosti Milénia maďarského národa, 19. srpna roku 2000, a s radostí jsem se vrátil k břehům Dunaje, abych znovu zapěl hymnus velkého Jubilea: „Sláva Tobě, Kriste Ježíši, neboť ty vládneš nyní i navěky... Ty jediný jsi nadějí“!

Dnes je na vás,
drazí Maďaři,
abyste dobře
užívali velkého
daru svobody.
V tomto ohledu
si uchovává
svou plnou
hodnotu
napomenutí,
které vám už
v roce 1993, tři
roky po znovu
nabyté svobodě
národa,
adresoval
prostřednictvím
vašich biskupů



oplakávaný papež Jan Pavel II. Při té příležitosti vám papež doslova řekl: „Je pravdou, že skončilo období totality, která ve jménu profánní ideologie spásy diktátorsky potírala náboženství a věrnost Církvi. Dnes se však vaše země nachází pod vlivem konzumistického zaměření a hrozí jí rozpad tradičních hodnot. Je tu nebezpečí přechodu od jedné závislosti k druhé, neméně protiřečící pravému lidskému rozvoji, s tendencí bránit křesťanství, aby náležitým způsobem zaujímalo svou nezadatelnou roli integrující součásti maďarské historie a kultury. Chtěl bych vám proto opakovat se svatým Pavlem: „Nenechte se znovu zapřáhnout do toho otrockého chomoutu“ (*Gal 5,1*). (Z papežské promluvy z 28. ledna 1993). To je rovněž poselství, s nímž se k vám mým prostřednictvím obrací papež Benedikt XVI: dobře užívejte znovu nabyté svobody, dejte své hřivny do služby národu a celému mezinárodnímu společenství!

Je to rovněž napomenutí, které by opakoval kardinál Mindszenty, pokud by byl mezi námi: buďte hodni té svobody, pro kterou maďarský národ tolik vytrpěl!

To říkajíc, svolávám na vás dar Ducha svatého, aby vás podpíral v tomto velkém díle duchovní obnovy.

„Přijď Duchu svatý, a obnov tvář země“, chceme dnes opakovat slovy známé liturgické sekvence. Ba co víc, chceme zakončit modlitbu slovy: „Přijď Duchu svatý, a obnov tvář země, této maďarské země“, Amen!.



U příležitosti výročí volby Jana Pavla II. vydala Polská centrální banka první sbírkovou bankovku s portrétem Jana Pavla II. Na čelní straně bankovky je obraz žehnajícího papeže s mapou světa a daty trvání jeho pontifikátu: 16. října 1978 - 2. dubna 2005.



Na druhé straně bankovky se nachází výjev bratrského objetí polského primasa milénia – kardinála Stefana Wyszyńskiego s papežem během slavnostní intronizace.

Vedle pak jsou slova, jimiž Jan Pavel II. ocenil zásluhy primasa, jež vedly k volbě prvního polského papeže v dějinách: „*Na Petrově Stoli by nebyl tento polský papež, kdyby nebylo tvé víry, která se nesklonila před vězněním a utrpením, tvé hrdinné naděje*“.



Návrh vytvořil grafik Andrzej Heidrich s konzultory mezi nimiž byl i stávající krakovský arcibiskup, kardinál Stanisław Dziwisz, někdejší sekretář Jana Pavla II. Bankovka byla vydána bankou, již předsedá Leszek Balcerowicz, tvůrce přechodu polské ekonomiky na volný trh, v počtu 2 miliónů kusů v nominální hodnotě 50 zlotých (13 euro) a prodává se za 90 zlotých.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.



**Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávě Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.**

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi



Rozsudek smrti nad Saddámem je podle Svatého Stolce zbytečný

Ke zprávě o rozsudku smrti na Saddámem Hussajnem se jako jeden z mála osobností Římské kúrie vyslovil bez problémů kardinál Renato Raffaele Martino, předseda Papežské rady iustitia et pax: „Mám za to, že trestat zločin jiným zločinem, jakým je zabít z pomsty, znamená, že jsme dosud ve stavu smýšlení 'oko za oko, zub za zub!' Mějme se na pozoru!“

Jestliže vatikánský státní sekretář Tarcisio Bertone, i ředitel Tiskového sálu Svatého Stolce, Federico Lombardi se rozhodli pro „no comment“, Vatikánský rozhlas - ústy místoředitele prestižního jezuitského časopisu La Civiltà Cattolica. Michele Simoneho S.I., - vyjasnil, že „situace v Iráku se tímto rozsudkem smrti nevyřeší“. „Mnoho katolíků je spolu s námi proti principu rozsudku smrti. Navíc v situaci, jaká panuje v Iráku, kde rozsudků smrti jsou denně stovky, přidávat další není k ničemu. Jistě, podle obecné mentality Iráčanů, by se nevynesení rozsudku smrti – snad s ohledem na vnitřní politiku, považovalo za privilegium, protože úmrtí jsou dnes na denním pořádku. Ovšem zachránit život, což neznámá souhlasit se vším co Saddám vykonal – je vždy pozitivním činem.“



ROK SVATÉ ALŽBĚTY UHERSKÉ

U příležitosti 800. výročí narození sv. Alžběty Uherské vyhlásili maďarští biskupové Jubilejní rok, k němuž zaslali věřícím pastýřský list, v němž předkládají postavu sv. Alžběty jako příklad, který může pomoci nalézt řešení současné krize, kterou biskupové definují jako „nejen finanční, a krizí prostředí“, nýbrž krizí, která se týká celého lidstva.

(z listu maďarských biskupů)



✱

„JEŽÍŠ Z NAZARETA. OD KŘTU V JORDÁNĚ K PROMĚNĚNÍ“

(z připravované knihy Benedikta XVI., Rizzoli 2007)



Úvod.

První pohled na Ježíšovo tajemství.

... V Ježíši se naplňuje příslib nového proroka. V něm se plně uskutečňuje to, co u Mojžíše bylo jen nedokonalé: žije před tváří Boží nejen jako přítel, nýbrž jako Syn, v hluboké jednotě s Otcem. Jedině odtud je třeba vycházet, máme-li skutečně pochopit postavu Ježíše, která nám jde vstříc v Novém zákoně. Tady má svůj základ všechno, o čem se nám vypráví, slova, skutky, Ježíšovo utrpení i sláva. Ponecháme-li tento skutečný střed stranou, nepostihneme to, co je pro Ježíšovu postavu specifické, a ta se pak stává protichůdnou a nakonec nepochopitelnou. Jedině tady nachází svou odpověď otázka, před níž musí stanout každý, kdo čte Nový zákon: odkud vzal Ježíš své učení? Jak si vysvětlit jeho příchod? Reakce jeho posluchačů byla zřejmá: toto učení nepochází z žádné školy. Je naprosto odlišné od toho, čemu se lze naučit ve školách. Nedá se

vysvětlit metodou výkladu, je odlišné, je výkladem „s mocí“. K tomuto konstatování posluchačů se vrátíme, když se budeme zamýšlet nad Ježíšovými slovy a budeme muset prohloubit jejich smysl. Ježíšovo učení nepochází z lidského naučení, ať už by bylo jakékoliv. Pochází z bezprostředního kontaktu s Otcem, z dialogu „tváří v tvář“, z vidění toho, který spočívá „v Otcově lůně“. Je slovem Syna. Bez tohoto vnitřního základu by bylo bláznovstvím. Právě tak jej hodnotili moudří Ježíšovy doby, protože nechtěli přijmout jeho vnitřní význam: vidět a poznávat tváří v tvář.

HLAVNÍ ETAPY APOŠTOLSKÉ CESTY DO TURECKA

/promluva Benedikta XVI. při středeční generální audienci, 6. prosince 2006 na náměstí sv. Petra/

Drazí bratři a sestry,

jak už je po každé apoštolské cestě zvykem, chtěl bych během dnešní generální audiencie znovu projít různé etapy pouti, kterou jsem od úterý do pátku minulého týdne konal v Turecku. Návštěvu, která se, jak víte, prezentovala z různých úhlů pohledu jako nesnadná, však Bůh provázel hned od začátku a mohla se proto šťastně uskutečnit. Proto tak, jako jsem při její přípravě a během ní prosil o modlitbu, prosím vás nyní, abyste se se mnou spojili v poděkování Pánu za její průběh a její závěr. Svěřuji Mu plody, které z ní, jak doufám mohou vyplynout jak už z hlediska vztahů k našim pravoslavným bratrům, tak i z hlediska dialogu s muslimy. Cítím v první řadě povinnost zopakovat moje srdečné poděkování prezidentu republiky, ministerskému předsedovi a ostatním autoritám, kteří mne přijali s velkou zdvořilostí a zajistili nezbytné podmínky k tomu, aby všechno mohlo proběhnout tím nejlepším možným způsobem. Bratrské poděkování patří biskupům katolické Církve v Turecku a jejich spolupracovníkům za všechno, co učinili. Zvláštní poděkování patří ekumenickému patriarchovi Bartoloměji I., který mne přijal ve svém domě, arménskému patriarchovi Mesrobovi II., pravoslavnému syrskému metropolitovi Mor Filüksinosovi a dalším náboženským představitelům. Během celé mé cesty jsem pocíťoval duchovní podporu mých ctihodných předchůdců, Božích služebníků Pavla VI. a Jana Pavla II., kteří oba podnikli nezapomenutelnou cestu do Turecka, a zejména pak bl. Janu XXIII., který byl papežským delegátem v této šlechetné zemi v letech 1935 až 1944 a zanechal tam po sobě památku plnou vřelých citů a úcty.

S odvoláním na vizi Církve, jak ji prezentoval 2. vatikánský koncil (srv. *Lumen Gentium*, 14-16), bych mohl říci, že i pastorační cesty Papeže přispívají k uskutečnění jejího poslání, které se odvíjí v „soustředných kruzích“. V nejvnitřnějším kruhu Petrův nástupce utvrzuje ve víře katolíky, v prostředním okruhu pak všechny další křesťany, a v



tom vnějším se obrací k nekřesťanům a k celému lidstvu. První den mojí návštěvy Turecka probíhal v onom třetím, nejširším „okruhu“: setkal jsem se s ministerským předsedou, prezidentem republiky a předsedou úřadu pro náboženské záležitosti, ke kterému jsem se obrátil svou první promluvou; uctil jsem Mauzoleum „otce vlasti“ Mustafa Kemala Atatürka a měl jsem pak příležitost promluvit k diplomatickému sboru na apoštolské nunciatuře v Ankaře. Tato intenzivní řada setkání představovala důležitou část mojí návštěvy, zejména s ohledem na skutečnost, že Turecko je zemí, která je z obrovské většiny muslimskou, ale zároveň je spravovaná Ústavou, která prohlašuje světskou či laickou povahu státu. Je to tedy příznačná země z hlediska výzvy, která se dnes klade na světové úrovni: z jedné strany znovu objevit skutečnost Boha a veřejnou relevanci náboženské víry, a z druhé strany zajistit svobodu výrazu této víry, zbavené fundamentalistických degenerací a schopné pevně odmítnout každou formu násilí. Měl jsem tedy vhodnou příležitost k obnově svých pocitů úcty ve vztahu k muslimům a k islámské civilizaci. Mohl jsem zároveň položit důraz na společné úsilí křesťanů a muslimů k prospěchu člověka, života, pokoje a spravedlnosti, a poukázat na to, že distinkce mezi občanskou a náboženskou sférou představuje hodnotu, a že stát musí zajistit občanovi a náboženským komunitám účinnou svobodu kultu. V oblasti mezináboženského dialogu mi božská Prozřetelnost jakoby na závěr mojí cesty umožnila navštívit proslulou Modrou mešitu v Istanbulu, což z počátku nebylo plánováno, ale později se to ukázalo jako velice výmluvné. Stanul jsem na tomto místě pár minut v soustředění a obrátil se k jedinému Pánu nebe a země, milosrdnému Otci celého lidstva. Kéž v sobě všichni věřící rozpoznají Jeho stvoření a vydávají svědectví o pravém bratrství!

Druhý den mne zavedl do Efezu, a ihned jsem se tedy ocítl v onom nejvnitřnějším „okruhu“ cesty, v přímém kontaktu s katolickým společenstvím. U Efezu, na líbezném místě zvaném „Slavičí údolí“ s vyhlídkou na Egejské moře, se totiž nachází svatyně Mariina domu. Jde o antickou kapli vybudovanou poblíž domku, který podle starobylé tradice nechal postavit apoštol Jan pro Pannu Marii po té, co ji



přivedl s sebou do Efezu. Byl to sám Ježíš, který odevzdal jednoho druhému, když před svou smrtí na kříži řekl Marii: „Ženo, hle tvůj syn!“ a Janovi: „Hle, tvá matka!“ (J 19,26-27). Archeologické výzkumy ukázaly, že toto místo je od nepaměti místem mariánského kultu, které je drahé také muslimům, kteří tam běžně přicházejí uctít Tu, kterou nazývají „Meryem Ana“, Matka Marie. V zahradě před svatyní jsem slavil mši svatou pro skupinu věřících, kteří přišli z nedalekého Izmiru a dalších částí Turecka i ze zahraničí. U „Mariina domu“ jsme se cítili opravdu „doma“ a v tomto pokojném ovzduší jsme se modlili za pokoj pro Svatou zemi a celý svět. Chtěl jsem tam také připomenout dona Andrea Santora, římského kněze, který svou krví dosvědčil evangelium v turecké zemi.

Prostřední „okruh“ ekumenických vztahů představoval ústřední část této cesty a naplnil se u příležitosti svátku svatého Ondřeje 30. listopadu. Tato příležitost poskytla ideální kontext pro konsolidaci bratrských vztahů mezi biskupem Říma, Petrovým nástupcem, a ekumenickým patriarchou Konstantinopole, Církve založené podle tradice svatým apoštolem Ondřejem, bratrem Šimona Petra. Ve stopách Pavla VI., který se setkal s patriarchou Atenagorasem (obr.) a Jana Pavla II., který byl přijat nástupcem patriarchy Atenagory, Dimitrijem I., jsem s Jeho Svatostí Bartolomějem I. obnovil toto gesto velké symbolické hodnoty na potvrzení vzájemného úsilí pokračovat v cestě k nastolení plného společenství mezi katolíky a pravoslavnými. Jako výraz tohoto pevného předsevzetí jsme spolu s ekumenickým patriarchou podepsali *Společné prohlášení*, které je na této cestě dalším krokem. Velmi výmluvnou byla skutečnost, že k tomuto aktu



došlo na závěr slavnostní liturgie svátku sv. Ondřeje, které jsem se účastnil a která se skončila dvojitým požehnáním uděleným Biskupem Říma a Patriarchou Konstantinopole, nástupců apoštolů Petra a Ondřeje. Vyjádřili jsme tak, že základem každého ekumenického úsilí je vždycky modlitba a vytrvalé vzývání Ducha Svatého. V témže „okruhu“ jsem pak v Istanbulu měl to potěšení setkat se s patriarchou arménské



apoštolské Církve, Jeho Blažeností Mesrobem II., jakož i s pravoslavným syrským metropolitou. Rád bych krom toho v tomto kontextu také zmínil rozhovor, který jsem měl s Vrchním Rabínem Turecka.

Moje návštěva se skončila těsně před mým odletem do Říma návratem do toho „nejvnitřnějšího“ okruhu, tj. setkáním s katolickým společenstvím, přítomným ve všech svých složkách v katedrále Ducha Svatého v Istanbulu. Této mše svaté se zúčastnili také ekumenický patriarcha, arménský patriarcha a pravoslavný syrský metropolita a představitelé protestantských církví. V podstatě se zde sešli k modlitbě všichni křesťané v různosti tradic, ritů a jazyků. Posílení Kristovým Slovem, které věřícím slibuje „proudy živé vody“ (J 7,38), a za pomoci obrazu mnoha údů spojených v jediném těle (srov. 1 Kor 12,12-13) jsme prožili skutečnost obnovených Letnic.



Drazí bratři a sestry, vrátil jsem se sem do Vatikánu s duší naplněnou vděčností k Bohu a s vřelými city a úctou k obyvatelům milovaného tureckého národa, od nichž jsem se cítil přijat a pochopen. Sympatie a srdečnost, jimiž mne zahrnuli, navzdory nevyhnutelným těžkostem, které moje návštěva přinesla normálnímu průběhu jejich každodenního života, mi zůstanou v živé paměti a pobízejí mne k modlitbě. Kéž Všemohoucí a milosrdný Bůh pomáhá tureckému národu, jeho vládcům a představitelům různých náboženství společně připravovat pokojnou budoucnost, aby tak Turecko mohlo být „mostem“ přátelství a bratrské spolupráce mezi Západem a Východem. Prosme také o přimluvu Nejsvětější Matku Marii, aby Duch Svatý učinil tuto apoštolskou cestu plodnou a na celém světě oživil poslání Církve, založené Kristem ke hlásání evangelia pravdy, pokoje a lásky všem národům!

LIDSKÁ OSOBA, SRDCE MÍRU

(poselství papeže Benedikta XVI. ke Světovému dni míru, 1. lednu 2007)

Všem vládcům a představitelům národů, jakož i všem mužům a ženám dobré vůle bych na začátku nového roku rád vyjádřil své přání pokoje. Adresuji je zejména těm, kteří prožívají bolest a utrpení, kteří jsou ohrožováni násilím a silou zbraní nebo jejichž důstojnost je pošlapávána a očekávají své lidské a sociální vysvobození. Adresuji je dětem, kteří svou nevinností obohacují lidstvo dobrotou a nadějí a jejichž bolesti nás podněcují k tomu, abychom se stali tvůrci spravedlnosti a pokoje. Právě s myšlenkou na děti, zejména na ty, jejichž budoucnost je obtížena vykořisťováním a špatností dospělých, kteří nemají skrupule, chtěl jsem u příležitosti Světového dne míru soustředit všeobecnou pozornost na téma *Lidská osoba, srdce míru*. Jsem totiž přesvědčen, že respektováním osoby se prosazuje mír, a budováním míru se vytvářejí předpoklady autentického integrálního humanismu. Takto se novým generacím připravuje klidná budoucnost.

Lidská osoba a mír: dar a úkol

Písmo svaté praví: „Bůh stvořil člověka ke svému obrazu, k obrazu Božímu ho stvořil; stvořil je jako muže a ženu“ (Gn 1,27). *Poněvadž je stvořen k obrazu Božímu má lidský jedinec důstojnost osoby*; není pouze něčím, ale někým, schopným poznat se, ovládat se, svobodně se darovat a vstupovat do společenství s ostatními osobami. Zároveň je milostí povolán ke smlouvě se svým Stvořitelem nabídnutím odpovědi víry a lásky, kterou místo něho nemůže dát nikdo jiný. V této podivuhodné perspektivě lze pochopit úkol svěřený lidské bytosti, aby dozněla ve schopnosti lásky a dala pokročit světu obnovou spravedlnosti a pokoje. Výstižnou syntézou učí svatý Augustin: „Bůh, který nás stvořil bez nás, nechtěl nás spasit bez nás“. Pro všechny lidské bytosti je proto nezbytné pěstovat *vědomí dvojího aspektu daru a úkolu*. 3. *Také pokoj je zároveň darem a úkolem*. Je-li pravdou, že pokoj mezi jednotlivci a národy – schopnost jedněch žít vedle druhých a sprádat vztahy spravedlnosti a solidarity – je závazkem, který nezná přestávky, je také, ba tím spíše, pravdou, že *pokoj je darem Božím*. Pokoj je totiž charakteristikou božského jednání, které se projevuje jak ve stvoření uspořádaného a harmonického světa, tak ve vykoupení lidstva, které potřebuje být vyňato z nepořádku hříchu. Stvoření a vykoupení tedy nabízejí klíč, který umožňuje pochopit smysl naší existence na této zemi. Můj ctihodný předchůdce Jan Pavel II. řekl na všeobecném zasedání OSN 5. října 1995, že „nežijeme v iracionálním světě zbaveném smyslu (...) je zde morální logika, která osvěcuje lidskou existenci a umožňuje dialog mezi lidmi a národy“. Transcendentní „gramatika“, to znamená souhrn pravidel individuálního jednání a vzájemných vztahů mezi osobami na zásadě spravedlnosti a pokoje, je vepsán do svědomí, ve kterém se odráží moudrý záměr Boží. Jak jsem nedávno řekl, „věříme, že na začátku je věčné Slovo, Rozum a nikoli Nerozum“. Pokoj je proto také úkolem, který zavazuje každého k důsledné osobní odpovědi na božský plán. Kritériem, které má inspirovat tuto odpověď nemůže být nic jiného než *respektování oné „gramatiky“ vepsané do srdce člověka jeho božským Stvořitelem*.

V této perspektivě nelze považovat normy přirozeného práva za direktivy, které jsou ukládány zvnějšku, jakoby se přičili svobodě člověka. Naopak, je třeba je přijmout jako povolání k věrné realizaci univerzálního božského plánu, vepsaného do přirozenosti lidské bytosti. Vedení těmito normami se národy uvnitř jednotlivých kultur mohou přibližovat k většímu tajemství, kterým je tajemství Boha. Uznání a respektování jeho přirozeného

zákona proto i dnes představuje velkou základnu pro dialog mezi věřícími různých náboženství a mezi věřícími i nevěřícími. To je velký styčný bod a tudíž zásadní předpoklad autentického míru.

Právo na život a náboženskou svobodu

Důsledkem povinnosti respektovat důstojnost každé lidské bytosti, v jejíž přirozenosti se odráží obraz Stvořitele, je to, že *osobou nelze disponovat podle zalíbení*. Kdo se těší větší politické, technologické, ekonomické moci nesmí toho využívat k porušování práv těch méně obdařených. Na respektování práv všech se totiž zakládá mír. Církev, vědoma si toho, je zastánkyní základních práv každé osoby. Vyžaduje především respektování *života a náboženské svobody* každého. Respektování práva na život v každé jeho fázi představuje pevný bod rozhodující důležitosti: *život je dar, kterým jeho subjekt nedisponuje bezvýhradně*. Stejně tak potvrzení práva na náboženskou svobodu klade lidskou bytost *do vztahu k transcendentnímu Principu, který ji zbavuje lidské svévole*. Právo na život a na svobodu vyjádření vlastní víry v Boha nepodléhá moci člověka. Mír má zapotřebí stanovení *jasné hranice mezi tím, co je k dispozici, a co nikoliv*: zabrání to tak nepřijatelným přidavkům do onoho pokladu hodnot, který je vlastní člověku jako takovému.

Co se týče *práva na život* je nezbytné označit za masakr to, co z něho dělá naše společnost: vedle obětí ozbrojených konfliktů, terorismu a nejrůznějších forem násilí, existují i mlčenlivá úmrtí způsobená hladem, interrupcemi, experimentováním na embryích a euthanazií. Jak v tom všem nevidět atentát na mír?

Interrupce a experimenty na embryích představují přímou negaci postoje přijetí druhého, který je nezbytný k nastolení trvalých mírových vztahů. Co se týče *svobodného vyjádření vlastní víry*, existuje zde jiný znepokojující příznak nedostatku míru ve světě a ten je představován těžkostmi, které jak křesťané, tak i stoupenci jiných náboženství často zakoušejí při svobodném a veřejném vyznávání vlastních náboženských přesvědčení. Je-li řeč zejména o křesťanech, musím s bolestí poukázat na to, že jim je v tom nejen bráněno, ale v některých státech jsou dokonce pronásledováni a tragické epizody krutého násilí byly zaznamenány i velice nedávno. Existují režimy, které vnucují jediné náboženství, zatímco indiferentní režimy živí nikoli násilné pronásledování, ale systematický posměch ve vztahu k náboženské víře na rovině kultury. V každém případě je tak nerespektováno základní lidské právo s těžkými dopady na mírové soužití. Nemůže se tím propagovat nic jiného než *mentalita a kultura, které popírají mír*.

Rovnost přirozenosti všech osob

Na začátku mnoha napětí, které ohrožují mír, jsou zajisté *četné nespravedlivé nerovnosti*, které jsou dosud ve světě tragicky přítomné. Mezi nimi jsou obzvláště zálučné jednak *nerovnosti v přístupu k zásadním dobrům* jako pokrm, voda, dům, zdraví a jednak *přetrvávající nerovnosti mezi mužem a ženou v uplatňování základních lidských práv*.

Prvkem primární důležitosti pro budování míru je uznání *podstatné rovnosti lidských osob*, která vyplývá z jejich společné transcendentní důstojnosti. Rovnost na této úrovni je proto dobrem všech, které je vepsané v onu přirozenou „gramatiku“, vyplývající z božského plánu stvoření; dobrem, které nemůže být odpíráno nebo pošlapáváno, aniž by to vyvolalo tíživou odezvu, ohrožující mír. Závažné nedostatky, jimiž trpí mnohé národy, zejména na Africkém kontinentu, stojí na počátku násilných reakcí a představují hroživou ránu, která je zasazována míru.

Rovněž nedostatečně zvážené *postavení žen* zavádí faktor nestability do sociálního tkaniva. Mám na mysli vykořisťování žen, s nimiž je zacházeno jako s předměty, a na mnohé formy nedostatku úcty k jejich důstojnosti; myslím rovněž – v jiném kontextu – na antropologické vize, které přetrvávají v některých kulturách a které ženám přisuzují postavení silné podřízenosti mužům, což má zraňující důsledky pro jejich osobní důstojnost a pro uplatňování jejich základních svobod. Není možné se klamat tím, že mír bude zajištěn dříve, než budou překonány i tyto formy diskriminace, poškozující osobní důstojnost, kterou vepsal Stvořitel do každé lidské bytosti.

„Ekologie míru“

Jan Pavel II. v encyklice *Centesimus annus* napsal: „Nejen zemi dal Bůh člověku, aby ji užíval s přihlédnutím k původnímu cíli tohoto statku, který mu byl darován. Bůh dal člověku také jeho samého, a proto musí člověk respektovat přirozené a morální struktury, jimiž byl vybaven.“ Odpovědí na tento dar, který mu svěřil Stvořitel, může člověk spolu se svými bližními uvést v život svět míru. Vedle ekologie přírody existuje tedy ekologie, kterou bychom mohli nazvat „humánní ekologie“, která pak vyžaduje „ekologii sociální“. To znamená, že lidstvo, má-li na srdci mír, musí stále více dbát na existující souvislosti mezi ekologií přírodní, totiž respektem k přírodě, a ekologií humánní. Zkušenost ukazuje, že *každý postoj nerespektování životního prostředí způsobuje škody lidskému soužití a naopak*. Stále zřetelněji vystupuje na povrch nerozlučitelné spojení mezi mírem a stvořením a mírem mezi lidmi. Jedno i druhé předpokládá pokoj s Bohem. Báseň-modlitba svatého Františka, nazývaná „Píseň Bratru Slunci“, představuje podivuhodný – stále aktuální – příklad této mnohotvárné ekologie míru.

Úzká spojitost mezi jednou a druhou ekologií nám pomáhá chápat každým dnem tíživější problém *energetických zdrojů*. V těchto letech přistoupily další země s nadšením k průmyslové výrobě, což zvýšilo spotřebu energie. Tím byl odstartován běh o závod za jejími disponibilními zdroji, který v dějinách nemá obdoby. V některých regionech se však dosud žije v podmínkách obrovské zaostalosti a vývoj v nich je prakticky zabrzděn také z důvodu růstu cen za energii. Co bude z oněch zemí? Jaký druh rozvoje nebo ne-rozvoje jim bude vnucen nedostatkem energetických zdrojů? Jaké nespravedlnosti a antagonismy vyvolá běh o závod za energetickými zdroji? A jak budou reagovat ti, kteří z tohoto běhu budou vyloučeni? To jsou otázky, které zřetelně ukazují, jak je respektování přírody úzce spojeno s nutností sprádat mezi lidmi a mezi národy vztahy hledící na důstojnost osoby a schopné uspokojit její autentické potřeby. Ničení životního prostředí, jeho nemístné a egoistické využívání a násilné drancování pozemských zdrojů, způsobují rány, konflikty a války právě proto, že jsou plodem nelidského pojmu rozvoje. Rozvoj, který by se omezoval na technicko-ekonomický aspekt a přehlížel morálně-náboženskou dimenzi by totiž nebyl integrálním lidským rozvojem a vedl by jednostranně k rozpoutání destruktivních schopností člověka.

Omezené pohledy na člověka

V rámci aktuálních mezinárodních těžkostí a napětí je proto naléhavé zasadit se o to, aby byla uvedena v život *humánní ekologie, která usnadní růst „stromu pokoje“*. Pokusit se o něco takového, vyžaduje nechat se vést takovou vizí osoby, jež nebude zkažena ideologickými a kulturními předsudky nebo politickými a ekonomickými zájmy, které podněcují k nenávisti a násilí. Je pochopitelné, že vize člověka se v různých kulturách mění. Co však nelze připustit, je pěstování *antropologických koncepcí*, které samy v sobě

nesou zárodek protikladů a násilí. Stejně tak nepřijatelné jsou *koncepce Boha*, které stimulují nesnášenlivost k vlastním bližním a násilí k nim. Toto je bod, který je třeba zřetelně zdůraznit: válka *ve jménu Božím* není nikdy přípustná! Stojí-li jistá koncepce Boha na počátcích zločinných skutků, je to znamení, že takováto koncepce je už sama ideologií. Mír však dnes není zpochybňován pouze konfliktem reduktivních vizí člověka, tedy ideologií, nýbrž také *lhostejností k tomu, co je pravou přirozeností člověka*. Mnozí současníci totiž popírají existenci specifické přirozenosti člověka a dávají tak prostor těm nejextravagantnějším interpretacím bytostně konstitutivních znaků lidské bytosti. Také zde je potřebná jasnost: „oslabená“ vize osoby, která nechává prostor každé, i excentrické koncepci, je jen zdánlivě příznivá míra. Ve skutečnosti brání autentickému dialogu a otevírá cestu k zásahům autoritativních rozhodnutí a vede tak k tomu, že samotná osoba se stává bezbrannou a v důsledku toho i snadnou kořistí útlaču a násilí.

Lidská práva a mezinárodní Organizace

Pravý a stabilní mír předpokládá respektování práv člověka. Pokud se však tato práva zakládají na oslabené koncepci osoby, jak by pak nebyla i ona sama oslabena? *Relativistická koncepce osoby* se tu jeví jako hluboce nedostačující, má-li ospravedlňovat a bránit tato práva. Aporie je tu zjevná: práva jsou kladena jako absolutní, ale základ, na kterém jsou postavena, je pouze relativní. Lze se pak divit tomu, že před „nepohodlnými“ požadavky kladené jedním či druhým právem, povstane někdo, aby je popíral nebo rozhodl o jejich zrušení? Jedině jsou-li zakořeněna v objektivních instancích přirozenosti, darované člověku Stvořitelem, mohou mu být přisouzená práva potvrzena bez obav, že budou zrušena. Rozumí se mimo jiné samo sebou, že práva člověka v sobě zahrnují také povinnosti. Dobře to v této souvislosti shrnul *mahatma* Gandhi: „Ganga práv pramení v Himalájích povinností“. Pouze objasněním těchto základních předpokladů mohou být lidská práva, podrobená neustálým útokům, také adekvátně hájena. Bez této jasnosti se spěje k tomu, že výraz „lidská práva“ bude používán ve spojení s podmínky značně odlišnými: pro některé se lidská osoba vyznačuje trvalou důstojností a trvale platnými právy kdekoli a pro kohokoli; pro jiné má osoba proměnlivou důstojnost a vždycky smluvní práva co do obsahu, času i místa. Na ochranu lidských práv neustále poukazují mezinárodní Organizace, zejména OSN, která si Všeobecnou Deklarací z roku 1948 předsedala jako své základní poslání prosazovat lidská práva. Na tuto Deklaraci se pohlíží jako na určitý druh *morálního závazku přijatého celým lidstvem*. Je v tom hluboká pravda, zvláště, je-li základ práv, popsáných v Deklaraci, spatřován nikoli v pouhém rozhodnutí shromáždění, které ji schválilo, nýbrž v samotné přirozenosti člověka a v její nezcizitelné důstojnosti osoby stvořené Bohem. Je proto důležité, aby mezinárodní Organizace neztrácely ze zřetele přirozené založení práv člověka. To je uchrání před, bohužel, stále latentním, nebezpečím sklouznout do jejich pouze pozitivistické interpretace. Kdyby k tomu došlo, mělo by to za následek, že by mezinárodní Organizace ztratily svou pravomoc nutnou k zastávání role obránců základních práv osoby i národů, tj. principiální opodstatnění samotné jejich existence a činnosti.

Mezinárodní humanitární právo a interní právo Států

Na základě vědomí existence nezcizitelných lidských práv spojených se všeobecnou přirozeností lidí bylo vypracováno *mezinárodní humanitární právo*, k jejich dodržování byly zavázány Státy i v případě války. Bohužel, se mu, nehledě na vzdálenější minulost, nedostalo důsledné aplikace v některých situacích války, ke kterým nedávno došlo. Stalo

se například v konfliktu, který se před několika měsíci odehrál v jižním Libanonu, kde povinnost chránit nevinné oběti a pomáhat jim a nezatahovat civilní obyvatelstvo do konfliktu byla z velká části nesplněna. Bolestné události Libanonu a nová konfigurace konfliktů, zejména od té doby, kdy teroristická hrozba vytvořila *nevidané způsoby násilí*, vyžadují, aby mezinárodní společenství poukázalo na mezinárodní humanitární právo a uplatňovalo je ve všech dnešních situacích ozbrojeného konfliktu, včetně těch, které nebyly dány platným mezinárodním právem. Stále častěji totiž konflikty nebývají deklarovány, zejména, rozpoutají-li je teroristické skupiny rozhodnuté dosáhnout svých cílů za každou cenu. Tváří v tvář otřesným scénářům těchto posledních let, Státy nemohou nepostřehnout nezbytnost stanovit si jasnější pravidla, schopná účinně čelit dramatickému vývoji, jehož jsme svědky. Válka je vždycky neúspěchem mezinárodního společenství a velkou prohrou lidství. Pokud k ní navzdory všemu dojde, je třeba zachovat alespoň podstatné principy lidskosti a zásadní hodnoty civilizovaného soužití stanovením norem jednání, které by co nejvíce omezily možné škody a směřovaly k ulehčení utrpení civilního. Dalším prvkem, který vzbuzuje velký neklid je snaha, nedávno vyjádřená některými Státy, *opatřit si jaderné zbraně*. Z toho vyplynulo potom zesílené šíření klimatu nejistoty a strachu z možné jaderné katastrofy. To nás vrací zpět do času vyčerpávajících vášní období takzvané „studené války“. Doufalo se, že po ní bude jaderné nebezpečí definitivně zažehnáno a že lidstvo bude moci konečně zhluboka a trvale vydechnout. V této souvislosti se nyní zdá aktuálním varování 2.vatikánského ekumenického koncilu: „Každá válečná akce, směřující bezohledně k zničení celých měst nebo rozsáhlých území i s jejich obyvateli, je zločin proti Bohu i proti člověku, který je třeba s rozhodností a bez váhání odsoudit.“ Hroživé stíny na horizontu lidstva, bohužel nepřestávají houstnout. Cestu, zajišťující mírovou budoucnost pro všechny, představují nejenom mezinárodní dohody o *nešíření jaderných zbraní*, ale také závazek usilovat rozhodně o jejich úbytek a jejich definitivní odstranění. Ničím se nenechme odradit od jednání o dosažení těchto cílů! Ve hře je osud celé lidské rodiny!

Církev v obraně transcendence lidské osoby

Rád bych se nakonec obrátil s naléhavou výzvou k Božímu lidu, aby se každý křesťan cítil zavázán být neúnavným tvůrcem pokoje a neohroženým obhájcem důstojnosti lidské osoby a jejích nezadatelných práv. Křesťan, s vděčností Pánu za to, že jej povolal, aby patřil do jeho Církve, která je ve světě „znamením a záštitou transcendence lidské osoby“, jej bude bez ustání vroucně prosit o základní dobro míru, jež má v životě každého člověka tak velkou důležitost. Ať také cítí hrdost ve službě velkodušné odevzdanosti věci míru a jde vstříc bratřím, zejména těm, kteří kromě toho, že trpí bídou a nedostatkem, jsou zbaveni tohoto cenného dobra. Ježíš nám zjevil, že „*Bůh je láska*“ (1 J 4,8) a že největším povoláním každé osoby je láska. V Kristu můžeme nalézt nejvyšší důvody k tomu, abychom se stali neochvějnými zvěstovateli lidské důstojnosti a odvážnými tvůrci pokoje. 17. Ať tedy nikdy nezmizí přínos každého věřícího k prosazování *pravého integrálního humanismu*, podle učení encyklik *Populorum progressio* a *Sollicitudo rei socialis*, jejichž 40. a 20. výročí si v tomto roce připomínáme. Královně pokoje, Matce Ježíše Krista, „našeho pokoje“ (Ef 2,14) svěřuji svou naléhavou modlitbu za celé lidstvo na počátku roku 2007, kterému hledíme – i přes nebezpečí a problémy – vstříc se srdcem naplněným nadějí. Kéž nám Maria ve svém Synu ukáže Cestu míru, a osvítlí naše oči, abychom dovedli rozpoznávat jeho Tvář ve tváři každé lidské osoby, která je srdcem míru!

POŘAD BOHOSLUŽEB: 24. - 31. prosince

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 24. prosince	VIGÍLIE SLAVNOSTI NAROZENÍ PÁNĚ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ	DRYSICE 22.00	na poděkování za přijatá dobrodiní a Boží požehnání pro rod.
		PUSTIMĚŘ 24.00	za + Josefa VLČE, rodiče a tři bratry
PONDĚLÍ 25. prosince	SLAVNOST NAROZENÍ PÁNĚ 12.00: „URBI ET ORBI“ /ČT I/ POŽEHNÁNÍ SVATÉHO OTCE	PODIVICE 7.30	za + manžele MALÍKOVY a + Annu LANGEROVOU
		DRYSICE 9.00	za +Helenu POSPÍŠILOVOU a sourozence
		PUSTIMĚŘ 10.30	za živou a +r. LUSKOVU, ŠKOLAŘOVU a ADAMCOVU
ÚTERÝ 26. prosince	SVÁTEK SV. ŠTĚPÁN PRVOMUČEDNÍK	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Jana SRNCE, manželku, dvoje rodiče, živou a +rodinu
		DRYSICE 9.30	za + P. Jana ZAKOPALA a sourozence
		PODIVICE 11.00	za + Theodora MARÁKA a Boží pomoc pro živou rodinu
STŘEDA 27. prosince	SVÁTEK SV. JAN, APOŠTOL A EVANGELISTA		
ČTVRTEK 28. prosince	SVÁTEK SV. MLÁDĚTKA BETLÉMSKÁ, MUČEDNÍCI	PODIVICE 17.00	ADORACE NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI
PÁTEK 29. prosince	PÁTÝ DEN V OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ		
SOBOTA 30. prosince	ŠESTÝ DEN V OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ		
NEDĚLE 31. prosince	SVÁTEK SVATÁ RODINA JEŽÍŠ, JOSEF A MARIA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Františka KRAMPLA a duše v očistci
		DRYSICE 9.30	za + P. Josefa HRAZDILA
		PODIVICE 11.00	za Boží požehnání pro děti a jejich rodiny

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC PROSINEC

1. Aby Kristus, tichý a pokorný srdcem, inspiroval ty, kdo mají odpovědnost za národy, aby moci užívali moudře a odpovědně.
2. Aby misionáři všech částí světa prožívali své poslání v radosti a nadšení a tak věrně následovali Krista.
3. Aby slavení vánoc dalo křesťanům objevit dar života a rodinám v těžkostech dalo zakusit lásku Boží.
4. Aby nás Maria, Matka Kristova, vedla v proměnlivém světě, abychom s vírou přijali jejího Syna Ježíše, a tak v našem osobním, rodinném i společenském životě zazářilo světlo a síla evangelia.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 1. – 7. ledna 2007

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
PONDĚLÍ 1. ledna 2007	SLAVNOST MATKY BOŽÍ PANNY MARIE SVĚTOVÝ DEN MÍRU	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Libuši a Františka SPISAROVY
		DRYSICE 9.30	za +Boženu KLUDÁKOVOU, manžela a celou rodinu
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar zdraví a za Boží požehnání pro rod.
ÚTERÝ 2. ledna	SV. BAZIL VELIKÝ A SV. ŘEHOŘ NAZIÁNSKÝ, B.,U.C.		
STŘEDA 3. ledna	NEJSVĚTĚJŠÍ JMÉNO JEŽÍŠ		
ČTVRTEK 4. ledna	ČTVRTEK PO OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ	PUSTIMĚŘ 17.00	za + Františka BENÍČKA, manželku, +rod. BENÍČKOVU HRANCOVU a BĚLÁNKOVU
PÁTEK 5. ledna	PÁTEK PO OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ	DRYSICE 8.00	za živé a zemřelé drysické farníky
	PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	PODIVICE 15.00	ADORACE NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI
		PUSTIMĚŘ 17.00	za Boží pomoc a ochranu pro nemocnou osobu
SOBOTA 6. ledna	SOBOTA PO OKTÁVU NAROZENÍ PÁNĚ		
NEDĚLE 7. ledna	SLAVNOST ZJEVENÍ PÁNĚ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Františku ŠUSTKOVOU, manžela a duše v očistci
		DRYSICE 9.30	za dar zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu
		PODIVICE 11.00	za + Vojtěcha AMBROZE, dvoje rodiče a Boží požehnání v nemoci
VENIMUS ADORARE EUM - DRYSDICE – 14hodin			

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC LEDEN

1. Aby pastýři církve neúnavně a důsledně ukazovali cestu k míru a spravedlnosti.
2. Aby církve v Africe vydávala stále opravdovější svědectví evangeliu a tím přispívala k usmíření a míru.
3. Aby se ti, kdo prožili radost z narození Spasitele, nebáli o něm svědčit ve svém okolí.

FARNÍ INFORMÁTOR, XIII. roč., týdeník farností PUSTIMĚŘ, DRYSDICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,- Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.